

நோக்கு

புதுமைப் பா எடு

வேனிளிதழ்

1964

விலை ரூபா 1/-

பாரதிதா சன்கவிதை செய்ய என்றே
பைந்தமிழ்த்தாய் பெற்றுவிட்ட செல்லப்பிள்ளை
கூரியன அவனுடைய சொற்கள் — ஆயின்
குளிர்வதுண்டு சீலசமயம் கருத்துப் போக்கு.
வீரமுடன் வெறிதெறிக்கும்; மின்னி, மின்னி
வெயில்எறிக்கும், அவனுடைய தமிழ் நோக்கு.
சாரமுள்ள பேச்செழிலால் முயன்று வென்று
சரித்திரத்தை மாற்றுதற்கும் ஆர்வம் உண்டு.

உடையவர்கள் வறியவரின் உழைப்பை எல்லாம்
உறிஞ்சுகிற வஞ்சனையை ஒழிப்போம் என்றான்.
பொடிபடவெம் போர்புரியும் உலகை மாற்றிப்
புதியதொன்று படைப்பதுதான் நல்ல தென்றான்.
அடிமைகளாய்த் துஞ்சிடுவோர் தனையை வெட்டி
ஆண்மைபெறல் வேண்டுமென்றும் சொல்லித் தந்தான்.
மடைதிறந்து பாய்ந்ததெல்லாம் மரபு சார்ந்த
வாய்ப்புடைய புதுமைமொழி — மறத்தீம் பாடல்.

ஆசிரியர் :

இ. இரத்தினம், இ. முருகையன்

நோக்கு

முத்திங்கனிதழ்
செய்யுட்களவேளியீடு

பணிமுறை ஆசிரியர்:

இ. இரத்தினம்,
இ. முருகையன்.

உள்ளுறை

வாழ்ப்பார் நோக்கே!

மயகோவ் சுகி

செய்யுள்பற்றி வரி சேர்ப்பான்

ஒரவனு -ன் உரையாடல்

மனக்கனிப தனக்குப் புலவன்

உரிமைபாக்கும் இவ்வடிகளையே

என்குரலின் உச்சியிலே

அழகிய நூற்றைப்பது

தலைமொழி

ஊர்வசி

மாம் பொழிலாள்

கல்லுருக்கு

கதவைத் தட்டியது யார்?

கந்தமுருகேசன்

ஆசிரியர்கள்

மயகோவ் சுகி

மயகோவ் சுகி

மயகோவ் சுகி

சிவன் கருணைய பாண்டியனார்

ஆசிரியர்கூற்று

கலைவாணன்

அ. ந. கந்தசாமி

மு. வேலுப்பிள்ளை

இயூசினி என்டு செங்கோ

செய்யுட்கள உறுப்பாளர்:-

தலைவர்:-

புலவர் சிவன் கருணைய

பாண்டியனார்

துணைத் தலைவர்:-

அ. வி. மயில்வாகனம்

டக்டர். ம. முருகேசபிள்ளை

செயலாளர்:-

இ. இரத்தினம்

துணைச் செயலாளர்:-

இ. முருகையன்

பொருளாளர்:-

ஆதி. கருப்பையா

செயலகம்:-

149/3, காலி வீதி,

கொழும்பு - 4

சந்தா வீபரம்:

ஆண்டுக் கட்டணம் ரூபா 3-50

பணம் அனுப்புவோர்

கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்புக:-

செய்யுட்களம்,

149/3, காலிவீதி, கொழும்பு-4.

வாழியர் நோக்கே!

சீரிய வுறுப்பெலா மேருநீஇ யமைந்த
 வாக்கையி னோக்கிடு நோக்கிலை யாயிற்
 சிறப்பிற்று பிளித்திடு பிணத்தொடு நிகரெனச்
 செப்புவ ரான்றோர் சீரில் வாக்கையை
 மாத்திரை முதலாச் சேர்த்திடு மிருபத்
 தைந்துறுப் புடனே வந்திடு மம்மை
 முதலிய பயிலிய முதுசெயு னேனு
 நோக்குறுப் பொன்று நுனித்தமைத் திடாதவை
 கூறிய வாக்கையின் பெற்றிய குறிக்கின்
 நோக்கெனப் படுவது நுவலுங் காலை
 யொருமுறை நோக்கினோர் மறித்துமோர்ந் தோர்ந்து
 பலமுறை நோக்கிய வலகிலா தூக்கும்
 பொருட்படை முதலிய நலப்படை யமைந்த
 பெற்றிய தென்றே சொற்றிட லமையும்;
 மாத்திரை முதலிய மன்னுறுப் புக்களை
 கேட்டோர் நோக்குப் படச்செய்த லென்ற
 பொருள்படப் பேரா சிரியர் புகன்றன
 ரன்றியு மவர்தா மருமாத் திரையு
 மெழுத்து மசையுஞ் சீரு முதலாக
 வடிநிரம் புந்துணை யுந்நோக் குடைய
 வாகச் செய்தல் வன்மையாற் பெறப்படு
 வதுநோக் கென்னு முறுப்பா மென்றே
 கூறுவர் விளக்கங் குலவிடு நச்சர்
 நோக்குதல் பயன்கோட லென்றே நுவன்றனர்
 நோக்கெனுந் தாளே நுவலக் கேண்மதி
 நின்முதல் வருகையி லின்மகிழ் வோடு
 கண்டனஞ் சிவங்கரு ணூலய பாண்டியர்
 செய்யுளின் மற்றைய செய்யுளி லுரைகளிற்
 சிலசில வற்றில் சிறந்துதிகழ் நோக்கு
 மேலும்,
 நோக்கே நோக்காய் நுனித்தறி புலவர்
 நின்றனை நோக்கிட நோக்கினை நீயவர்
 தண்ணளி பெறீஇ நண்ணுபல பொருள்பொதி
 பறிவிடை விளங்குமொளி யதுவென வாழி
 வாழிபல் லாழி வாழிய
 கேழிலா நோக்கென கிளர்வுறீஇ நோக்கே.

[நேரிசை ஆசிரியப்பா]

மயகோவ் சுகி

[இந்த இதழில் மயகோவ் சுகியைத் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறோம். நோக்கு தொடர்ந்து செய்யவேண்டுமென்று கருதி இருக்கும் தொண்டுகளில் இதுவும் ஒன்று. மயகோவ்சுகியைப்பற்றிய ஒரு சிறு குறிப்பேடு அவரின் மூன்று பாடல்களை இங்கே தமிழில் அளிக்கிறோம்.

மக்கள் மொழி ஒன்றுதான். இம் மொழி வரிவடிவு, ஒலி வடிவுகளால் வேறுபடலாம். ஆயின், உள்ளக் கருத்துக்களை வெளிக்காட்டுவதற்குக் கையாளும் எண்ணக் கருவிகளின் இயைபிசே தொடுப்பிலே, வேறுபாடில்லை. எண்ணக் கருத்துக்களை இயைபுபடுத்தி உள்ளம் உணர்ந்ததை வெளிக்காட்ட முயல்வது மொழி.

அந்த அலுவலையில் ஆண்மை பெறுவது தான் புலமை. எனவே புலவர்கள் எம் மொழிப்பிரிவினரையினும் இனத்தில் ஒருவர் என்பது புலப்படும். இதை உறுதிப்படுத்த முகமரகத்தான் நோக்கு இவ்வறிமுகப்பணியில் இறங்குகின்றது].

மயகோவ்சுகி சிறந்த ஓர் இரசியப் புரட்சிப் புலவர், இவர் 1893-ல் பிறந்து 1930-ல் இறந்தார். இச்செற்ப காலத்திற்குள்ளாகவே ஏராளமான கவிதைகளையும் (13 தொகுதி) சில நாடகங்களையும் இவர் இயற்றினார்.

இவர் எத்தகையர் என்பதை இவரும் இவர் நண்பர்களும் சேர்த்து விடுத்த ஒரு விளம்பி (Manifesto) யிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். இதற்கு இவர்கள் 'பொது மக்கள் சுவையின் முகத்தில் ஓர் அடி' எனப் பெயர் அளித்தனர். இதனால் இவர்கள் விரித்த தத்துவத்திற்கு எதிர்வுவாதம் (Futurism) என்று பெயர் கொடுக்கலாம். இந்த விளம்பி வெளிவந்த ஆண்டு 1912. எதிர்வுவாதம் என்பதின் உட்பொருளைச்

சுருக்கமாக, எதிர்காலத்தை நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்துப் பழைய மரபுகளை எல்லாம் எதிர்த்து வேரறுப்பது என்று சொல்லலாம். இவ்விளம்பியில் உள்ள முக்கிய விதிகள் வருமாறு:

"நாங்களே எங்கள் காலத்து முகர்; எங்கள் சொற்களையில் இக்காலத்தின் சங்க நாடம் ஒலிக்கிறது. சென்றகாலம் அமுக்ககாலம்.

புகளின், டெரகதியோவ்சுகி, தொல்சுதோய் ஆகியோரைப் புதுமைப் படகினின்றும் தூக்கி எறிக.

புலவர் உரிமைக்குரிய மரியாதையை நாம் வேண்டுகிறோம். அவையாவன:

- (1) எங்கள் சொற்கோப்பை விரித்து எதேச்சையாக இயற்றிய சொற்களைச் சேர்த்தல்.
- (2) இதுவரை பயின்றவந்த மொழியில் மாறாத வெண்புகி கொள்ளல்.
- (3) இதுவரை பெற்ற போலப் புகளெழக் கீழித்தெறிதல்.

இவ்விளம்பி பழையதை அழித்துப் புதியதை விதிக்கின்றது. பழைய காதலை, மாதரைப் பாரும் கற்பனைக் கருவூலங்களை எள்ளி நகையாடுகின்றது. புதிய விஞ்ஞானத்துறைகளைப் போற்றுகின்றது.

மயகோவ்சுகி எதிர்வுவாதத்தில் மிக நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். பழையதை நீக்கிப் புதிய உலகு சமைக்க அவர் விழ்ந்தார். பாட்டாளி மக்களில் உண்மையான பற்றுக் கொண்டவராய் இருந்தார். புரட்சியை அவர் போற்றினார். சமதர்மம் உணகச் சிக்கலைக் குறைத்து ஒன்றாக்குமென்று எண்ணினார்.

மக்களைப்பற்றிய காட்சியே அவர் பாடலுக்கு உணர்வளித்தது. பா எஸ் ரூல் என்ன என்பதைப்பற்றி அவர் தமக்கே உரியதான கருத்துக்கொண்டிருந்தார். சொற்களுக்குப் புதிய கருத்தளிப்பதில் அவர் வல்லுநராயிருந்தார். எதிர்வு வரதிகளின் கொள்கைகளில் சொற்களுக்குக் 'கடந்த பெருள்' அளிப்பதும் ஒன்றாகும். சொற்கள் பழமையைத் துறந்து புதுமைபேச வேண்டுமென்பது அவர்கள் கருத்து.

மயகேவ்சகி தமக்கே உரிய ஒரு பாடலுடையவைத்து அதில் இயல்பான சொற்களை ஏற்று வார். விடுகவிதையோடு (Free Verse) ஒரு வண்ணத்தைப் பிணைத்துவிடுவார்.

இவர் தம் பாடல்களைக் கூட்டங்களில் ஒதுக்காட்டுவார். உயரமான தேற்றமும் நல்ல பார்வையும் கனத்த குரலும், நேருக்கு நேர் விடைசொல்லும் சிறனும் இவர்க்கு அழியாத புகழைத் தேடிக்கொடுத்தன.

கற்பனைத்திறனிலும், அணிகளிலும், இயைபு (Rhyme), முரண் தொடை ஆகியவற்றிலும் அவர்மிக வல்லவராயிருந்தார். தம் கவிவளத்தில் அவர்க்கு அசையாத நம்பிக்கை இருந்தது

மனித குலத்தில் அவர்க்கு அசையாத நம்பிக்கை இருந்தது. மனிதகுலம் சீர்திருந்தி வருகின்றது என்று அவர் நம்பினார்.

மக்கள் உதித்தனர்;

புதிது உதித்தனர்;

கடவுளின் மெல்லியர், நல்லவர்.

விஞ்ஞானத்தில் அவருக்கு அசையாத நம்பிக்கை இருந்தது.

புவிநிறுவிக் கோளணிசெய்

சிற்பியர்கள் நாம்,

வியம் படைக்கும் விநலவர்நாம்.

ஒளிவிடுநல் தூறுகளில்

பரிதிகதிர் தமைவிணைத்து

விண்ணத்தை முகில்களைய

மின்துணையால் விளக்குவமே;

உலகருவி பனைத்தையுமே நனுந்தேனில்

[வடித்திருவோம்,

இலகுபுவி தெருவனைத்தும் கதிருவால்

[நிரைத்திருவோம்.

பரிதிகதிரால் விண்ணத்தை விளக்குவமே என்ற அடிகளைப் பின்வரும் கம்பனடிகளோடு ஒப்பிடுக.

மகாரின் மிக்கொடி மடக்கின ரடுக்கி

மீகார மெங்கணு நறுந்துகள் விளக்கி

ஆசைய கங்கையினை யக்கையினி லள்ளிப்

பாகைய செஞ்சொல்லவர் வீசுபடு காரம்.

(ஊர்தேடு - 98)

மயகேவ்சகி ஞாயிறினில் கதிர்களைக் கட்டி யெடுத்த விண்ணை விளக்க முயல்கிறார். கம்பனே மின்கதிர் மடக்கி அடுக்கி இலங்கையின் மாரிகைகளைத் துலக்கிக் காட்டுகின்றான்.

குணமுத ஆற்றலும் தணியாத ஓர் உள்ளவேட்கையும் கொண்ட இவர்க்குப் பொதுவுடைமையும் புரட்சியும் நல்லாறுதலைக் கொடுத்தன. தனிமனிதன் விருப்பு வெறுப்புக்களுக்குப் பாடலில் இடங்கொடாத அவரே காதலில் மனத்தைப் பறிகொடுக்க நேர்ந்தது. தம் காதலைப்பற்றியும் அவர் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார். சேவியற்று நாட்டின் அரசுப்புலவர் என்னு அவரைக் கூறலாம். அவர் காதலைப்பற்றிப் பாடியவிடத்து எழுத்தாளர் கழகத்தவர் அவரைக் குறை கூறினர். ஆயின் சுதாலின் அவரை இரசிய நாட்டின் ஒப்பற்ற புலவர் எனக் கூறிய புகழ்ந்தார்.

இவர் தம்முடைய வாழ்நாளில் அமைதி காரணமுடியவில்லை. இவர் தம் முப்பத்தேழாம் வயதில் தற்கொலைசெய்துகொண்டிருந்தார். என்ன காரணத்தினால் தற்கொலை செய்துகொண்டார் என்று திட்டமாகக் கூற முடியாது.

அவர் தற்கொலை செய்யுமுன் எழுதி வைத்த பாடல் வருமாறு:

உலகவர் கூறுமாறு முடிந்தது நிகழ்ச்சி
நான்முறைத் தொழும்பில் நொறுங்கியது
[காதற்படகு,
வாழ்வும் நானும் பிரிந்தனம்;
பகைதூயர் நோக்களை நம்முள்
பரிமாறு செய்வதில் பயனென்?

இரசியாவில் மயகோவ்சுகியோடு ஒத்த காலத் தவராயிருந்த பசுதநாசி (Pasternak) அவர்கள் இவர் செய்யுளைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, அவர் செய்யுள் பெரிய ஓர் ஆசிரியரால் ஆக்கப்பட்டது, உயர்ந்தது, வேகம் பொருந்தியது' என்கிறார். உண்மையில் மயகோவ்சுகி வீரம் பொருந்தியவர். அவர் பாடல்களும் ஆற்றல் மிகுந்தவையே. அவர் ஞாயிறறினைத் தேநீர் விருந்திற்கு அழைத்த முகத்தில் தட்டிச் சொல்கிறார்.

பாண்டும் ஒளிர்க
நான்தொடும் ஒளிர்க
உலகின் சேணிலம் வினங்க ஒளிர்க
ஞானமும் ஒளிர்குவம் ஞாயிறும்
[நானும்;
ஞாலம் உணர்கஎம் கூவலை.

1917-ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர்ப் புரட்சியின் யோது 'கிண்ச்சேண'க்கு அவர்இட்ட கட்டளை,

அரண்தடை புகுமின் தோழிக்காள்.....
வீதிகள் எம் தூரிகைகள்
சதுக்கங்கள் எம் வண்ண -1- ர்கள்.

புலவர்பேனை பொலிதாரி (Proletarians)கலங்கள் உள்ள அறையில் சரணடையவேண்டுமென்பது அவர்கருத்து.

1 Palette.

பிறிதோரிடத்தில் அவர் அன்புப் பெருக்கைப் பாருங்கள்:

என்னைக் காதல் ஆட்கொள,
என்றனைக் காதல் ஆட்கொள,
இழந்தனை நானே இதய ஆட்சியை,
மற்றையோர் இதய இருப்பிடம்
மார்பகம் என்பதை யாரும் அறிவரே.
ஆயின் என்னிலே
உறுப்பியல் குணம்பிழைத்து
உடலெலாம் பிறவொழிந்து
இதயமே குமுறிநிற்கும்.

உடலெலாம் இதயமாகி நிற்கும் என்ற அடிகளை மாணிக்கவாசகரின் "உள்ளந்தள்ள நின்னுச்சி அளவும் நெஞ்சாய் உருகாதால்" (சுட்டறுத்தல்) என்னும் அடிகளோடு ஒப்பிடுக.

இவர் தம் பாக்களில் பழைமையை அதுத்து, உணர்விலில் கொதிக்கும் செறகளைப் புகுத்திப் புதுமையை நிறுவினார். இவரின் பாடல்கள் இக்கலைக் கட்சியை மெய்ப்பட விரிக்கும் இயல்புடையனவாயிருந்தன. இவர் ஓர் ஆங்கப்புவலர்; எதிர் வருவதைக் கற்பனைகொண்டு அளந்து உண்மையினின்றும் பிசகாது மொழிந்தவர். புரட்சி அவருக்கு அந்த வன்மையை அளித்தது. அவரின் சொந்தப் புண்மை அவருக்கு வழிகாட்டியது.

அவருடைய பிறிதொரு பாடலோடு இக்கட்டுரையை முடிப்பாம். இது அவர் நடை, பொருள் இரண்டிற்கும் ஒரு காட்டாயுள்ளது.

என்னுயிரில் நசைமயிர் ஒன்றுமே இல்லை;
மெண்கிழவர் உறவெனக்கு ஒன்றுமே
[இகலை;
என்குரலின் மிடுக்கில் உலகமே நடுங்கும்.
அழகு ஒழுக்க உலகவுவேன்,
வயது இருபத்திரண்டு.

செய்யுள் பற்றி வரி சேர்ப்பான் ஒருவனுடன் உரையாடல்

(Conversation With A Tax Collector About Poetry)

மயகோவ் சுகி

வரிசேர்க்கும் குடிமகனே
எனதலைச்சல் பொறுத்தருள் ...
வணக்கம்.....இணங்கினன் நான்...
இவண்நிற்பன்
என்னலுவல் விளம்பரும் தகையது:
பாட்டாளி பந்தியிலே
பாவவர்தம் பாடதுவே.
சொத்துடைமை மூலதனச்
சுற்றத்தில் வைத்தெனக்கும்
மெத்தவரி தண்டம்
விதிக்கின்றீர்
ஆண்டி லொருபாதிக்க
கைந்நூறும் பின்வாரித்
தான்நிரம்ப வில்லையென்று
காண்நூறும் கோருவீர்
என்பணியும் மற்றையவர்
வேலையை ஒத்ததுவே.
இன்னுங்கேள் -
எவ்வளவு நானிழந்தேன்!
என்ன செலவினங்கள்
என்றன் படைப்பினிலே?
எவ்வளவு வாரி
இறைத்தேன் பொருளில்!
கவிதையிலே தோன்றும்
இ'யைபை' அறிந்திருப்பீர்
ஓரடி காதலிலே
ஓய்வு பெறுமென்றும்,
சீரசைகள் பின்னிவர
நேர்நிரைத்துக் கூசாமல்
தேர்ந்துநீர் 'கூதல்'ஐச்
சேர்த்திடல்மம் மற்றடிக்கு.
உங்களது பேச்சில்
இயைபுநல் உண்டியலாம்;

சங்கையின்றி மற்றடியில்
ஈடதற்குச் சொல்வேண்டும்.
வேற்றுமை வாய்பாட்டுக்
காசுநிதி குன்றியதும்,
மாற்று,அசை, எச்சம்,இசை
மாறிமாறித் தேடவேண்டும்.
ஓரடிக்குள்
சொல்லொன்றை ஏற்றிவிட,
ஆர இறும் அதைச்
சீர்ப்படுத்தப் பாறிவிடும்.
வாரிசேர் ஊராளர்,
வல்ல புலவர்கள்
சொல்லில் செலவழிக்கும்
செல்வம் சிசுமட்டே!
பாவாணர் பேச்சில்
இயைபோர் கொடிமருந்து
வாய்த்த அடிகளோ
ஓயுட்டும் வந்திரிகள்,
மாருது நின்றெரிந்து
ஈற்றில் அவைவெடிக்கும்;
மாநகரும் வானில்
மடக்கெனவே மேலேங்கும்.
எத்தலத்தில் எவ்விலையில்
காண்பீர் குறியெடுத்து
அத்தலத்தில் அக்கணத்தில்
கொல்லும் இயைபுகளை.
கொனசுவலா மாநகரில்
முன்றியா ஓராறு
இயைபுகள்
உண்டென்று கொள்வோமநாம்
ஆகவே,

முற்பணமோ முன்கடனோ
பெற்றுக் கொளுமாறு
தெற்கும் வடக்குமென
தேடிமிக நானலைவேன்.
நன்மகனே என்செலவில்
நட்டத்தை எண்ணுவையா

— பா —

என்பது என்ன —
முடிபறியாப் பேசுக்கன்றோ
பா அது இரேடியத்தைப்
பாசுமீந்து தேடலெக்கும்.
ஒவ்வோர் கிராமிற்கும்
ஒராண்டு வேலை.
தனிஒரு சொல்லெக்க
தாதுமொழி தொன்கோடி.
நின்றெரியும்
தர்தோடு நேரொத்தால்
சொற்கள் எரியூட்டு
சொல்லைத் தராமாமோ.
சொற்களிலை
உளக்கும்
பலகோடி உள்ளம்
நிலையாக நின்று.
புலவர்கள்
பல்வகையர் உண்டு;
கவர்வித்தை தேர்ந்தோர்
அவருள் பலருண்டு
மாயாவி போலத்தம்
வாயாள் பலவடிகள்
தம்மடிகள்
மற்றை யவரடிகள்
கொட்டிக் குதூகலிப்பர்.
சொல்லுந் தகையரோ
பாடல் நலமிழந்தோர்.
கள்ள ஆடிசொருகி
மெள்ளிக் களிப்புநூவர்.
நாடு நிறைந்துள்ள
நீசம் பலவற்றுள்
கொள்ளை கவரலெனும்
செய்கைக்கோர் காட்டினவே.

ஆர்ப்பரவம் சூழவின்று
வார்க்கும் கவிதை விருத்தமெலாம்
நாங்கள் இருவரோ மூவர்,
வாலாற்றில் யாத்த பெருந்தனம்
[அல்லவோ?

நாற்பது இருத்தல்
கறியுப்பு உறிஞ்சிப்பின்
நூறு சிகரெட்டை
நீறும் புகையாக்கி
அன்றோ மனித
அடியாழ நீருற்றில்
ஆழந்தோடி இன்னரும்
சொல்லொன்று கொள்வோம்.

கொளவும்
எனதுவரிது குன்றும்.
நிலுவை வரிதன்னில்
சுற்றும் ஒருகண்ணை
வீழ்த்தி விடுக.
சுருட்டுநூறு தொண்ணூறு
உருபிள்; கறியுப்பு
அறுபது உருபிள்,
எனுமுறையில் வெட்டித்
தணிக்க உம்வாரி
வினாக்கள் தாம்
எண்ணில் அடங்குமோ?
“வாணிபம் செய்யப் பயணம்
அயர்ந்திரோ இல்லையோ?”
என்பதோர் கேள்விகாண்
சென்றாண்டு பத்தைந்தில்
வாணியத் தேவியை
வேண்டிநான் கற்பனை
தாண்டி யலைந்ததைத்
தேர்வரோ? அம்மட்டோ!
வேலையாள் மூலதனம்
வேண்டி யொருகேள்வி!
என்சிந்தை நோவினைச்
சிந்தித்துப் பாருங்கள்.
மண்பதையின் தாசுராய்
மன்னும் தலைவராய்
ஒக்கஅமைதல்நான்
ஒண்ணுதோ? பாட்டாளி

உர்க்கத்தார் என்மொழி
 வாயிலாய்ப் பேச
 பொலிதார் நாமோ
 எழுதுகோல் ஓச்சுவோம்
 பல்லாழி செல்லையிர்
 எந்திரமும் தேயாதோ
 மன்பதையும் "கீழ்மகன்
 மாள்கேடி" என்றிடும்.
 பொன்றும் துணிவும்.
 மடிதரும் காதலும்.
 போதும்என் மூளையை
 மோதும்மத யானையின்.
 தீதினில் தீயதாம்
 ஈடும்முன் வந்துறும்.
 உள்ளம் உயிரிவை
 அள்ளிடும் ஈடாம்.
 இரவலர் நொண்டியர்
 இலா எதிர்காலம்,
 பருத்தவோர் பன்றிபோல்
 ஞாயிறு எழுங்கால்,
 தோழர் பருடன்
 நானாமோர் வேலிவீழ்
 பாழ்த்த பிணமாவன்.
 பாருங்கள் என்றனது
 வாழ்வின் பின்சேரும்
 கணக்கு வழக்கினை
 சூள்இது கேட்பீர்-
 பொய்சொல்வோன் அல்லன்நான்.
 நான்இது பங்கிய
 வஞ்சக வானிகச்
 சூழலில் நானமட்டுமே
 பாழ்ங்கடன் ஆழவோ?
 பூழியர்* கீழ்மைப்
 பனிப்படல் சூர்ப்புயல்
 பிறப் பறைகுரல்
 ஆர்த்திடல் எம்கடன்.
 ஞானத்து மீனா
 அடிமை பாவலன்.

நானும்வன் கட்டுவான்
 தண்டமும் வட்டியும்.
 நானே, பக்தாப் நன்முகில்,
 யப்பான் செரிமரம்,
 இற்றைவரை
 நானெழுதா எல்லாம்,
 பிராட்டுகேப் பேரொளி,
 பல்புகழ் செஞ்சேனை,
 ஈற்றில், நீர், யாவர்க்கும்
 என்னும் கடனாளி.
 இவற்றை நானேயார்யார்?
 நோக்கு, இக்கு-
 வண்ணத்தில் துள்ளி
 இயையில் தினைத்தலோ?
 இல்லை; அலுவலாய்,
 நல்ல குடிமகனே,
 பரவாணர் செல்லுனது
 சாவாமை மீட்சியாம்.
 நூற்றாண்டு சென்றபின்னர்
 பாட்டின் ஒருவரியை,
 வேறுகி நீர்நோக்கின்
 தோன்றிநமே செல்காலம்.
 இற்றைநாள் வாழும்,
 வரிசேர்ப்போர், வாணிலக்கு
 அற்புதங்கள்,
 மையின் அழகுநாற்றம்,
 மீளமுன் வந்துறும்.
 அன்றன்நூ வாழ்வதிலே நம்புடையீர்!
 சென்றுநீர் சாவாமை
 காணவோர் சீட்டெடுப்பீர்
 என்றன் கவிதைகளின்
 ஏற்றத்தை அங்குகண்டு
 முந்நூறு யாண்டுகட்கு
 என்னுழைப்பைப் பாத்தீடுவீர்.
 ஆயினும் பாவலர்
 ஆர்வலர். உம்மையெண்ணி
 அன்னவரை
 உன்னுவதால் மட்டுமேயே.
 இன்னுமே!
 பாவலர் இன்னியைபு

மந்திரமாம், வன்சவுக்காம்,
கொல்லுந் தலைக்கூடுவரீம்,
இன்பத் தழுவலுமாம்!
நல்லவரி சேர்க்கும்ஊர்
ஆண்மை அலுவலரே!
ஐந்தின்பின் அண்ணைசைவர்
அத்தனையும் வீழ்த்தியபின்
மிஞ்சுவன கட்டுவன்நான்.
வழைத் தெரழிவாளி

வேளாளர் சூழலிடை
ஊழ்முறையின் ஏற்குமோர்
இஞ்சநிலம் வேண்டும்.
மற்றையோர் சொற்கொண்டு
மாண்புறல் வேண்டும்நான்
என்றுநீர் எண்ணிடி
என்செயவேன் நான். இதோ!
என்பேனை கொண்டு
செயற்பாஸ செயலீர்நீர்.

மனக்கினிய தனக்குப் புலவன் உரிமையாக்கும இவ்வடிகளையே

மயகோவ் சுகி

“அரையன் நனக்கும் ஆண்டவன் நனக்
[கும.....”

இந்நாற் சொல்லும் இன்னுச் சொல்லாம்;
அறையென வுறைக்கும்; ஆயின் தலையினை
என்போ சொருவன் எங்குப் புதைக்கும்?
எங்குள் திங்கே புசலிட மெனக்கே?

மடக்கட லெனயான் சிறியேனாயின்
மீக்கொளுந் திரைமிசை மெல்ல நடந்க
வற்றுப் பெருக்கென வாண்மதி மங்கைக்
குற்றவென் காதல் உரைத்திரந் திறவேன்;
எங்கியான் தேடிக்காண்பன் என்போல்
என்மனக் கினிய காதலி தனையே?
சின்னஞ் சிறிய வானுக் கமையான்
பெண்ணம் பெரியள் பெட்புடை யவளே!

கோடி கோடி தொகுத்தோன் போல்
வாரும் மிடிமை வருங்கொல் எனக்கே!
உயிர்க்குப் பணத்தால் உறுபயன் என்கொல்?
அதனீடை யுறையும் ஆராக் கள்வன்,

கலிபேணி யானின் காசெலா மொருங்கே
அளிப்பினு மமையை தென்மரட்டுள்ள
கொனைவல் காமக் கும்பல்தானே.

பாவலர் தாந்தே பெத்திராக் கவரீபாலை
நாவடைத் திருக்கும் நலம்பெறின் அம்ம,
ஒருதனிக் காதலுக் குயிர்கொளுத் துவனே!
நீறு யெரிசென வீறுகொள் பாவிற்
காத லவட்குக் கட்டளை யிறவேன்;
உற்றவென் சொல்லுந் காதலு மொருபெரும்
வெற்றினில் வாயி லாயமைந் திறமேற்
பற்பல் காலத்துப் பாங்குடன் திகழ்ந்த
சொற்பெறு காதற் றீவிவிய ரெல்லாம்
பிற்படச் சுவடு தோணு வண்ணம்
பெற்புட னவ்வழிப் புகுதரு வாரே.

உருமென வமைதி யுடையே னாயின்
பொருமி யறுது புயியின் முதிய
தறவுக் குடிவெயன் துளங்குறு மண்பில்
அகப்படுத் திறவேன் அப்போ தியானே.

ஆற்றல் முழுதும் தோற்றமும் வகையென்
வியன்குர லதனைப் பயன்படுத்தி துவனேல்
வால்வெள்ளி யெல்லாம் வருந்தித் துயரால்
வேங்கை நெரித்து வீழ்ந்திடும் புவிக்கே.

செங்கதி ரெனயான் மங்கெனினி யினனேற்
கட்கதி ராலைக் கங்குலை யரிப்பேன்;
மண்ணின் மெலிந்த மடியினை யென்றன்
ஓண்கூட ராலெவன் ஊட்டவேண் டுவதே?

என்னுட காதற் சுமையினை இழுத்தே
இந்நிலத் தென்னாட் போக்குவன்; எள்ளி

யாரும் வீரும்பாப் பேருட லுடையேன்;
மாலுறு நோயால் மறுகுமெக் கங்குலிற்
கோலியாத் தெனக்குத் தந்தையா யினனே?

குறிப்பு: தாந்தே, பெத்திராக்கு இருவ
ரும் தலைநின்ற இத்தாலியப்
பாவலர்; கோலியாத்து என்போன்
பேருட லுடைய ஓரர்கள்.
வேங்கை என்னும் தொடரை
வேம்=+கை (வேகுங்கை) என
விரித்துப் பொருள் கொள்க. தற
வுக்குடில்=முனிவருறையுள்.
— மொழிபெயர்ப்பு — செ. வேலாயுதப்பிள்ளை

என் குரலின் உச்சியிலே

(At the top of my Voice)

மயகோவ்சுகி

என்குரலின் உச்சியிலே என்ற இக்
கவிதை 1930 தையில் எழுதப்பட்டது. ஒரு
நீண்ட கவிதைக்கு அமைப்பேண்டிய முக
வுரையில் இரு பத்திகளுள் ஒன்றாக இக்
கவிதை இதக்கவேண்டிமேன மயகோவ்சுகி
எண்ணினார்.

வருங்காலச் சந்ததியின்
மதிப்புவிக்க தோழர்களுே
மரத்துவிட்ட மூடியுடை
இந்நாட்கள் கிளறிஎங்கள்
காலத்து மைம்மலினைத்
தேடுகின்ற போதிலை
வேளைஎண்ணப் பற்றியும்நீர்
விசாரிக்கக் கூடுமையா
எல்லேறு பிரச்சினைதம்
பண்டிதத்தை மொழிக்க, உக்கள்
நல்லறிஞர் சிலசமயம்
நவில்வார்கள முன்னொருகால்

2 வெந்நீர்க்குப் போராடும்
வீரனிருந் தான். பச்சைத்
தண்ணீரே அவனுக்குச்
சண்மப் பகைஎன்று.

போராடும்! கழற்றுநாயா,
பெருஞ்சைக்கிட் கண்ணாடி.

நீர்ஓயும். நானேஆந்
நேரங்கள், காலங்கள்

பற்றியும்என் பங்கும்
பகாத் தொடங்குகிறேன்

கற்கூசுத் தொழிலாளர்,
நீர்கொண்டு செல்லுபவன்

நான். புரட்சி ஈர்த்ததனால்;
போர்முனைக்குப் போய்விட்டேன்,

துரைத்தனத்துக் கவிதைஎனும்

(2) தொற்றுநோய்த் தடுப்புக்காக வேந்
நீர் உபயோகிக்குமாறு மக்களைத் தூண்டும்
கவரோட்டிகளை மயகோவ்சுகி வரைந்தார்.

சோலையினை விட்டுவழித்த.
 ஆன்மலக்கும் வேசிநட்டரன்
 சுழகுநிறை சுவைத்தேட்டம்.
 மசனும் குடினும்
 குளமும் மசுந்தரையும்
 நானும் ஒரு தேட்டமிட்டேன்
 நானே புனக்தெளித்தேன்.
 சிவந்தமது செய்யுள்களை
 நீர்க்கெண்டி யால்வார்ப்பட்ட.
 மொச்சுருட்டை மக்கடனே-3
 மூளையிடு யக்கென்போர்
 அவர்தமது வாய்க்கனினால்
 நீரை உமிழ்வார்கள்.
 ஆனால்,
 என்ன பூமண்ப
 பற்றி இதெல்லாம்?
 இவற்றைஎல்லாம் பாழ்படுத்த
 இயலாது. சுவரின்கீழ்
 மண்டிவரின் வாத்தியந்தான்
 வாசித்துக் கேட்கிறது
 4 தரந்தினை தரந்தினை
 தடாங்க... ..
 கும் இருளும் மைதாமை,
 கடையர்க்கள், பரத்தையர்கள்
 குட்டநேய்க் காரர்கள்
 நடமாடும் பொதுநிலத்தில்
 வளருகிற சேசிருந்து
 மலருகிற எண்கணங்கள்.
 பெரியதொரு கவுரவமா?

(3) மக்கம், யக்கம் : K. மீ தீ கீ ன்,
 R. குடற்கோ என்ற இளங்கவிஞர்களை அண்
 மையில் ஓர் எழுத்தாளர் மர்நாட்டிலே மய
 கோவக்கக் கண்டித்தார். அவ்வநவ மையு ம்
 இங்கு கேலி செய்கிறார் கவிஞர்.

(4) தரந்தினை: அமைப்பியற்கவிஞர் இலியா
 செல்வின்க்கியின் கடபொருட் கவிதையின்
 ஓர் வரி.

I am bed / with agit-prop.

இல்லை, இல்லை கிளர்ப்பரப்பு
 என்பல்லில் ஒட்டுவதே
 என்றாலும் உங்களுக்காய்க்
 கனவுப்பூங் கற்பனைகள்
 பாடியிருப்பேன் நான்.
 ரமணிய மாயிருக்கும்
 லாபகரமா யிருக்கும்.
 ஆனாலும் நானினை
 அடக்கினேன். என்பாட்டின்
 தொண்டைமிதித் தேன். எனது
 தேரழகனே, வருங்காலச்
 சந்ததியே, கேள், இந்தக்
 கலகம் கிளறுநனை.
 வாரிவன மடையுடைக்கும்
 மதுரத்தீம் பாடலினைப்
 பூட்டி நிறுத்திவிட்டுப்
 புகலுகிறேன், உயிருள்ளோர்
 உயிருள்ள மாண்டவர்க்
 குரைக்கின்ற பரிணயிதா.
 இசெனின் பெருவீரன்
 இல்லாத நான்குங்கள்
 எதிர்க்காலப் பெரதுவுடைமை
 இன்பத்திற் கலந்தகொள்வேன்.
 அரசினர்கள், கவிதையர்கள்
 அனைவோரின் தீமற்றி,
 காலயுகக் கொடுமுடிஎன்
 கவிதைகடந் தம்மையுறும்.
 காமன்யத்த அம்பினது
 கடியவிசை போன்றும் அல்ல
 பழங்காசு சேர்க்குநாநின்
 தேய்காசு பேரணும் அலை
 இறந்தஉடு ஒளிஉம்மை
 எய்தவரும் பரங்கிலுஅண்.
 என்செய்யுள், என்முயற்சி
 வருடம்என்ற மலைத்தொடரை

(5) கிளர்ப்பரப்பு: பொதுவுடைமைக்
 கட்சி நடுச்செய்தழுவில் அரசியற்கொள்கை
 யூட்டலுக்குப் பொறுப்பாயுள்ள கிளர்ப்பரப்பு
 பிரசாரப்பகுதி. agit-prop

உடைத்துவந்து முன்னிற்கும்
 உறுசன்ப்பாய் முரளேதாய்,
 பருளமஉடை யதுவாக.
 பழம்ரோம அடிமையர்கள்
 கட்டிவைத்த கட்டடம்எம்
 காலத்துள் நுழைவதுபோல்
 செய்யுளடி புதைந்திருக்கும்
 சிதையிடையே, நூல்மேட்டில்
 தற்செயலாய்ப் பாவரியின்
 இரும்புத்தூள் கண்டுசொண்டரங்
 டண்டையஓர் பயங்கரமார்
 படைக்கலத்தைத் தொடுவதுபோல்
 மதிப்புடனே தொடுங்கண்அதை.
 மற்றவர்கள் செவிகளினைச்
 சொற்களினால் வருடுவதென்
 சொந்த வழக்கயிலினை.
 சுருள்வளையத் தோடுடைய
 சுந்தரியின் செவி சேற்றூல்
 எறிபட்டார் சிவக்காதே.
 என்நூலின் பக்கம்என்ற
 சேனைகளை அணிவகுத்துத்
 திருக்கோலம் காட்டுகையில்
 பாவடியின் அணிநடையைப்
 பரிசீ லனைசெய்வேன்.
 சாகத் தயாராக,
 சாகாப் புகழ்விரும்பி
 ஈயக் கைப்புடனே
 என்செய்யுள் நிற்பனவாய்.
 வாய்பிளக்கும் தலைப்புகனாம்
 துவக்குறுனிக் கூர்களினை
 முட்டவைத்தே அழுத்திநிற்கும்
 கெட்டியுள்ள என்கவிதை
 படைகொண்ட சேனைமிக
 விரும்புகிற பாயீட்டி,
 எதுகைஎனும் கூரியன
 எய்தெழுந்து தாக்குதற்குச்
 சசுதுரியக் காலசன்கள்
 தம்மடக்கித் தயாராராள்.
 நிறைபடைகள் எந்தியஇச்
 சேனைஎல்லாம், ரேயொழிந்த

இருபதநீள் ஆண்டுளாய்
 ஈட்டுபுகழ் வெற்றியுடன்
 சீறிவிரைந் தன. இவற்றைச்
 செய்யுள்களின் பக்கங்கள்
 ஈறுவரை உள்ளவற்றை
 எல்லாம் தருகின்றேன்.
 பூமிஎன்ற கோளிலுள்ள
 பொலிதரனே! உன்பொருட்டாய்.
 திரண்டெழுந்த தொழில்வர்க்கத்
 தீயபகை என்பகையாய்.
 பிறவிப் பகை-நெடிய
 பெரிய பகையாகும்.
 சோதனைசால் ஆண்டுகளும்
 குன்புறுத்தும் பசியும்எமைச்
 செங்கொடியின் கீழே
 அணிதிரள வைத்தனகாண்!
 எங்களது யன்னல்களை
 இயல்பாய்த் திறப்பதுபோல்
 மாக்கினது நூல்களையும்
 ஒவ்வொன்றாய்ந் திறந்தோம்நாம்.
 என்றாலும் எப்பக்கம்
 இயைந்துநின்று பேரிடுவோம்-
 எப்பக்கம் சேர்ந்திருவோம்
 என்பதனைத் தீர்ப்பதற்கு
 மாக்கினது நூல்களையும்
 வாசிக்கத் தேவையிலினை.
 இயக்கவியல் வாதம்எல்லாம்
 ிஎகலிடம்நாம் சற்றதல்ல.
 முன்னொருகால் நாக்களே
 பூழியக்க விடமிருந்தும்
 ஓடோடி வந்ததுபோல்
 அன்னவர்கள் நெருப்பிடையே
 பாசறையைத் துறந்துவெளிப்
 படர்கையிலே போர்ஓலிப்பில்
 செய்யுளாய்ப் பொங்கியுடும்
 தேர்ந்த இயக்கவியல்.
 மேதையினைப் பின்தொடர்ந்து
 விதவைஒரு சாண்டில்
 தேறல் இலாதவனாய்ச்
 செல்வதுபோல் புகழ்செல்க

சாக எனதுசெய்யுள்
 சாதர ணப்பொருநன்
 தாக்கிப் பெயரிழந்த
 சாவை ஊணைத்ததுபோல்.
 தொண்கணக்கைய வெண்கலங்கள்
 தொண்கணக்காய்ச் சவ்வைக்கல்
 சேதுபடிந் துள்ளவைகள்
 சீ, சீ... எனக்கவைஎன்?
 புகழ்க்காய்தி தளர்ந்திணங்கிப்
 போவதற்குச் சம்மதியா
 ஒருவகையார் நாங்கள்ஐயா.
 ஒரேநிலைவுச் சின்னம்-அது
 சோசலசம் ஆகும்(உயர்
 போரிடையே தோன்றியது.
 வளமுடைய மனிதர்கள்
 அகராதி புரட்டிடுவார்
 'லீதிடையே' இருந்தபல
 சொற்சிறைதயற் குப்பைவரும்,
 விபசாரம், கசரோசம்
 முற்றுக்களை பனபோல்.
 இப்போது செளக்கியமாய்
 இருக்கின்ற உங்களுக்காய்த்
 தன்னுடைய சுவரொட்டி
 எனும்முரட்டு நாவாலே
 கசக்காரர் துப்பியதை
 நக்கிஎடுத்த தாண்கவிஞன்.
 வருடம்என எண்பின்னல்

(6) தம் வாழ்நாளிலே தாம் வரைந்த
 நூற்றுக்கணக்கான சுவரொட்டிகளை மய
 கோவகக் குறிக்கின்றி.

வருகின்ற வாலுடனே
 தோண்டிஎடுக்கப்பட்ட
 பரசிருங்கி விண்குகளை
 ஒத்திருக்கத் தொடங்குகிறேன்
 தோழர்களை வாருங்கள்
 எட்டிநடை இடுவோம்நாம்.
 இப்போதில் ஐந்தாண்டுத்
 திட்டத்தின் மிச்சத்துக்
 கூடாக எண்கவிதை.
 மிச்சப் டுத்திவைக்கக்
 காசெதுவும் தரவில்லை.
 தச்சுணவ னும்வீட்டில்
 மகோகனியில் நாற்காலி
 செய்தெனக்காய் வைக்கவில்லை.
 சேட்டொன்றே போதியது.
 அப்பொழுதே மினுக்கியதாய்
 அழகொளிரும் வருங்கால
 ஆண்டுகளில் சி. சி. சி. 7
 முன்னாலே தோன்றுகையில்
 என்னுடைய போல்சேவிக்
 கட்சிச்சீட் டின்பொருட்டாய்
 தன்னலம்சார் புலவர்கள்
 சகப்புரட்டுத் திருடர்கள்
 கும்பலினோர் தலைகடந்து
 பொதுவுடைமைப் பிடிக்கொடுத்த
 நூல்கள்எல்லாம்-நூறையுமே
 மேலுயர்த்தி நான்வெல்வேன்.

(7) சி. சி. சி. சோவியத் பொதுவுடை
 மைக் கட்சியின் நடுக்கட்டுப்பாட்டு ஆணைக்
 குழு

கிளியோபாத்ரா

காலத்தால் தேப்பாக் கவிஞன்; அனந்தவகைப்
 பல்கவையோ நீண்ட பழக்கத்தாற் சாம்பாதே!
 உண்ணிற் பசியை ஒழிக்கும் பிற பெண்கள்
 ஊட்டித் தெவிட்ட, உவனோ நிறைவித்து
 மீட்டும் பசியே விளைவிப்பான்; வேசைமையும்
 அன்னுளோ டொன்றின் அவளாகும், ஆகையினால்
 தாய் குருக்கள் தொழுவார்கள் — வாழ்த்திடுவார்.

— உனில்லியம் சேக்சுபியர்.

அழகிய நூற்றைம்பது

[சென்ற இதழின் அழகிய நூற்றின் தொடர்]

சிவன் கருணைய பாண்டியனார்

- 36 குத்து விளக்கேற்றிக் கோதைபல
 ஞாற்றிநிலம்
 பொத்து மிசட்டுப் பொணிவித்து—வித்து
 முனைத்தட்டம் யாவி நிறைகுடம்
 வைத்துத்
 தினைத்தல் திருநாட் கழகு.
- 37 தொகக்கசொல்லி நன்பொருள்
 கேட்போர்தம் முள்ளம்
 புகச் சொல்லிப் பொச்சாப்பு நீத்து —
 நச்ச்சொல்லி
 மேடைக்க ணஞ்சார் விரையராய்
 மெய்ப்பாட்டின்
 மேடைச்சொற் பெய்த லழகு.
- 38 சொற்பொழி வாளக்கே விழிகொடர்
 யன்றி
 சொற்பொழி வன்றிச் செவிமடர் —
 சொற்பொழிவின்
 மன்றினினை நோசர் பிணங்கார்
 மறையிலராய்
 நன்றினிது கேட்ட லழகு.
- 39 கல்லுத் திருத்துபு கட்டு
 மனையெழில்போற்
 சேல்லுத் திருத்தித் தொடுத்தணிந்து—
 வெல்லு
 மெழுத்தாளத் தக்க விபையுணர்ந்
 தய்த்தல்
 எழுத்தாளர்க் கேயு மழகு.
- 40 வேத முதலைய வேற்குமொழிச்
 சான்றுரையா
 தோது முடன்பா றுரைப்பினரைத் —
 தியாகும்
 இயல்வழை தெச்சமொடு கூற்றுங்
 குறிப்பும்
 பயனொடு தேற்ற லழகு.
- 41 ஆசிரிய ரன்பிற் பணித்த நெறிநிற்றல்
 ஆசிரியக் கற்கு மவர்க்கழகு — பூசித்
 துன்மிகூஉம் வ ட்படைஞர் சோட்டியை
 யேந்தி
 அணிவகூஉச் செல்லை லழகு.
- 42 அயற்சொல் விரவாமே யாக்கச்சொல்
 லாக்கி
 இயற்சொற் றிரிசொ லிருசார் —
 நயச்சொன்
 முதுநடை போற்றி முதுமொழி காததல்
 அதுதமிழ் மக்கட் கழகு
- 43 இயலெழுத்து நொய்தி னிழுமென்
 ரயலெழுத்து
 வேண்டாச்சொல் வண்மை விழுமியநூல்
 — பூண்டாளுந்
 தூய்மை திருவுடைமை தெரன்மை
 யழகொழுந்
 தாய்மை யுடைத்துத் தமிழ்.
- 44 கவினிறைபல் வேண்மடங் காண்டக
 வேங்குந்
 குவிநிரைய கொணூர்க் கழகாம் —
 அவிதுகளே
 டியாமை வெரிநிற் கவிந்தானு
 நீண்டொழுக்கித்
 ளீமை பயவாத் தெரு.
- 45 கட்டுப்பா டொவ்வா தெழுத்தாளல்
 கலைத்தார்
 பட்டுப்பே யொன்றும் பயப்பிதை —
 கட்டுப்
 படுமெழுத் தாட்சி யழகெனற் பாற்று
 நடுவணின் ருயு நமர்க்கு.

- 46 சொற்செறிவு மேனைப்பொருட்பொலிவுந்
தூன்றுபு
நற்சுவையும் வாய்த்துள்ள செய்யுட்குப்
— பொற்புறச்
செப்ப லிசைமுதலாகச் செய்யுளியல்
கோடமைச்
செப்ப ஸழகிண் சிறப்பு.
- 47 நல்லிசைச் சான்றோர்தஞ் செய்யு
ளுப்பெனச்
சொல்லிய வெட்டன் வளப்புளுஞ் —
சொல்லிற்
றிர்சொலின் யாத் ஸழகென்
றிசினே
பெருமொழி நூலுடை யார்.
- 48 எப்பெற்றி யாயினு மேற்றிழி
வாயவென
மப்பெற்றி யாவு மழகாமால் —
ஒப்பெற்றி
பாடற் புனைவானர் பண்வல்லா
ரோவிய
ராடற் கீளஞ ரிவர்க்கு.
- 49 காதிற் கழகு கடவு ளிசைப்ப ட
லேதிற் புமடுத்த லாபுபடு — தீதில்
விழிக்கழகு கண்ணோட்டம் வெவ்வேறு
நாட்டு
மொழிக்கழகு கொற்றங் கொளல்.
- 50 காதல் மனைமக்கள் கேளி ருணப்பட
ஓத லுணர்வெழுக்க முன்னோரா —
ஈதற்
பொருள்வாவேர டத்தகு வழுக்கிகைமுட்
டமை
அருள்வருநக் கில்லிற் கழகு.
- 51 நாடுகெழு மக்கட் கழகு
சனிக்கொற்றம்
பீடுகெழு கொற்றக் கழுசெனப —
மாடுகெழுஉ
மேனைநாட் டாண்மைமொ டேலாது
தன்னுய்க்கு
மேனையா ளொன்று படல்.
- 52 பிறப்புரிமை நாடுரிமை பேணித்
தொழிக்கசெய்
சிறப்புரிமை செப்ப லுரிமை —
குறப்பரிய
வரழ்ச்சி மணங்கலை மாந்த
ருரிமையிவை
வீழ்ச்சிப் படமை யழகு.
- 53 அன்பும் வினையு மறிவு
மொருங்குயிர்க்
கின்பந் தருமாக்க மீனுவழை
— நென்ப
எறியுமோன் றுன்ப மிருவினதேயந்
தன்பு
மறிவுதா னாத லழகு.
- 54 உன்பொருளே யாயினு மில்பொருளே
யாவினு
முன்பொருளே யாய வெருதம்மாட்
— ளென்பொருளே
யென்னு ளுண்கெல்லா மெஞ்ஞான்று
மில்பொருளே
யென்னு முடிபே யெழில்.
- 55 எம்மொழியி னாயினு மாகுக்
வெஞ்ஞான்று
மம்மொழியிற் கற்று ரணிகெழுமச் —
செம்மொழியி
னாயிரம் பாற்படுத் தாக்கிய
வந்நூற் கும்
பாயிரக் கோட லழகு.
- 56 பிறப்புப் பிணிமூப்புச் சாக்காடு நாளு
முறப்புணரு முள்ளக் கவலை —
யறப்பெரிதும்
நோர்றுத் துறந்து நுனித்தாய்த்
தவாவறுதல்
போற்று மழகியது போனம்.
- 57 புலவிக் கழகு கலவி புனையுந்
கலவிக் கழகு புலவி — நினைவிப்
புணர்தற் கழகு பிரிதலாற் ருமை
புணர்தற் குணர்த்த லழகு.

நோக்கு

முத்திங்கள் வெளியீடு

பொருட்படுத்தக்கூடிய எந்தப் பெரும்பணியையும் ஒருசிலர் தனியே முயன்று சாதிக்கும் நிலைமை இன்றைக்கு இல்லை. அவ்வாறான பெருமயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வெற்றிகளானும் வளமும் வசதியும் உள்ளவர்கள் மிகவும் குறைவு. அதுவும் கலைத்துறையில் இல்லை என்றே கூறிவிடலாம். சமுதாய வளர்ச்சியிலே தவிர்க்க முடியாத விதத்திலே தோன்றி நிலைபெற்றுள்ள நிலைமை இது.

இவ்வாறான சமுதாய சித்திரத்திலே 'நோக்கின்' இடம் எது என்று சிலர் கேட்கலாம். இப்பாஷ்டின் வாயிலாக நாம் செய்ய உத்தேசித்துள்ள பணியின எவ்வாறு நிறைவேற்றப்போகிறோம் — ஒப்பேற்றப்போகிறோம்? இது நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்ளவேண்டிய கேள்வி. கவிதைத் துறையிலே, இலக்கியத் துறையிலே அக்கறை கொண்டுள்ள அனைவரும் தம்மைத் தாமே கேட்டுக்கொள்ளவேண்டிய கேள்வி.

இந்த இடத்திலேதான் கூட்டுறவு என்ற கோட்பாடு கைகொடுத்து உதவுகிறது. ஒருவராகத் தனித்துச் செய்ய இயலாத பெரும் பணிகளையெல்லாம் கூட, பலபேர் ஒன்றுகூடி, ஒத்து உழைத்துச் செய்துவிடலாம். அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். கூடித் தொழில்செய்வது வியாபாரத்திலும் விவசாயத்திலும் மட்டுமன்றி, கலையிலும் இலக்கியத்திலும் கூட நயந்தரும் ஒரு வழியாகும். நயம் என்று கூறும்போது வேறும் பொருளியல் நயத்தை நாம் இங்கு கருதவில்லை. சமுதாய ஆரோக்கியத்துக்கு நிலையான ஊட்டத்தைத் தந்து நன்னிலைக்கும் செழிப்புக்கும் காரணமாக இருக்கக்கூடிய கருத்துப் பரம்பலாலும், பரிமாறலாலும் ஏற்படக்கூடிய நயத்தைத்தான் குறிப்பிடுகிறோம். அந்த நயம் நமக்குக் கிடைப்பதற்குக் கூடித் தொழில்புரியும் விருப்பம், கூட்டுறவு மனப்பான்மை, ஒத்துழைக்கும் சிந்தைப்போக்கு நம்மிடையே பெருகுவது அவசியம் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

இந்த மனப்பான்மைக்குக் குறுக்கே இதனோடு சம்பந்தமில்லாத விருப்பு வேறுப்புக்கள் தலையிடுவதை அறுமதிப்பது அபாயகரமானது. ஏனெனில் அவ்வகையான விருப்பு வேறுப்புக்கள் குறித்தபணி நிறைவேறுதற்குக் குந்தகமாக அமைவதோடு, வேண்டாத விதத்திலே ஆற்றல் விரயமாதற்கும் காலாதும். எந்த ஒரு காரியத்தையும் யாரோ ஒருசிலர்தான் முதலிலே எண்ணிப்பாரித்துத் தொடங்குகிறார்கள். இது எந்தப் பெரிய இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் உண்மையான ஒன்றாகும். இன்று உலகில் மிகப் பெருகிப் பார்த்து சிறந்திருக்கும் மதங்கள், கலைக்கோட்பாடுகள், பொருளியற்கோட்பாடுகள், தத்துவக் கோட்பாடுகள், அரசியற் கோட்பாடுகள் எல்லாவற்றுக்கும் தோற்று வாயாக சில தனிமனிதர்களையே கருவியாக்கிக் செயற்பட வைத்திருக்கிறது இயற்கை. தனித்த முயற்சி என்ற முனையிலே வேறு சிலரின் ஒத்துழைப்பும் வந்துசேர்ந்து திரளும் போதுதான், அந்த முயற்சி முச்சுவிட ஆரம்பிக்கிறது என்று சொல்லலாம். முச்சு விடுவதற்குத் தேவையான அந்த ஒத்துழைப்பின் திரட்சி எல்லா முயற்சி முனைகளுக்கும் கிடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. அந்த முயற்சி காலத்தின் தேவையாக இருந்து, அதனுற் பயன்பெறவுள்ள மக்கள் அவ்வாறு பெறுவதற்கு ஆயத்தம் உள்ளவர்களாகவும் இருக்க

வேண்டும். அவ்வாறு பெறும் அநகதை அவர்களுக்கு இருக்கவேண்டும் என்பது மட்டுமன்றி, அந்தப் பெறு இன்றியமையாத ஒன்றாகவும் அமையவேண்டும். அவைகள் எல்லாம் ஒருங்கே இருந்தால் மட்டுமே குறித்த முயற்சி முனைக்குத் திரட்சியைக் கவர்த்து கொள்ளும் அளவுக்கு ஆற்றல் இருக்கும். இந்த ஈப்பாற்றல், 'நோக்கின்' இலட்சியங்களாக நாம் விரிந்துக்கொண்ட குறிக்கோளுக்கு உண்டு என்பதே நமது நம்பிக்கை.

அந்த நம்பிக்கை எவ்வளவுதூரம் நிறைவேறப்போகிறது என்பதற்கான விடையை வநங்காலந்தான் தேள்வாக்கும். பெரிய பெரிய சாதனைகளையெல்லாம் நாம் இயற்றிவிடுவோம் என்று வாக்களிக்கவில்லை. ஆயினும், 'உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து' என்று கட்டளையிட்ட வள்ளுவனே எங்கள் வழிகாட்டி. உயர்வின்னையே உள்ளுவோம். எம்மாலியன்ற சிறிய அளவிலாயினும் நாம் நல்லன என்று கருதும் சிலவற்றைச் செய்வோம் என்ற திடநிச்சயம், கலைத்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள யாவருக்கும் மிகவும் அவசியமானதொரு பூட்கையாகும். அந்தப் பூட்கை படைத்த எல்லாரின் ஒத்துழைப்பையும் 'நோக்கு' நாடுகிறது.

0 0 0 0 0

இன்று தமிழில் வேள்வரும் எந்தக் கவிதையைப் பார்த்தாலும், அதை முன்னரே எங்கேயோ, என்றே படித்ததுபோலத் தோன்றுகிறதே! இது ஏன்?

தமிழின் ஒப்பற்ற நிறைந்த செல்வமாகிய பழமரபினப் பயன்படுத்துதற்குப் பதிலாகப் பழதுபடுத்துவதே இதற்குக் காரணமாகும். கவிதையிற் கையாளும் சொற்களையும் பொருள்களையும், தொடர்களையும், உவமைகளையும், உருவகங்களையும், கருத்துக்களையும், தொன்களையும் முன்னையோர்களிடமிருந்து இரவல் வாங்கிவிடுகிறோம். அவர்களை அவமதிப்பதுபோன்றது அளவு மீறிய இச்செய்கை. சொந்த ஆற்றல் இல்லாதது அப்படியான நகல் வேலையில் இறங்குவது மரபும் ஆகாது.

மரபுக்கு விரோதமான இச்செய்கையை விலக்குவது எவ்வாறு? கவிஞர்கள் எழும் கவிதைகளுக்கான விடயங்களை அவர்கள் பழம் புத்தகங்களிலிருந்தா எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்? இல்லை அவை நம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நிகழ்கால வாழ் விலிருந்தே எடுக்கப்படவேண்டும் நாள்தோறும் ஊரிலும் உலகிலும், தெருவிலும், திண்ணையிலும் நிகழ்ந்துகொண்டே இருப்பவையெல்லாம் கவிஞர்கள் கண்களிலே படவேண்டும். படுவதனுலே அவர்கள் சிந்தை பாடுபடவேண்டும். அந்த உண்மையான பாட்டிலிருந்து உற்பவிப்பனவே சிறந்த பாட்டாகவும் இருக்குமென்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது.

மற்றும் ஓர் உண்மையையும் நாம் மனங்கொள்ளவேண்டும். மொழியினுலே கையாளப்படும் பொருள்களுள் இவை இவை கவிதைக்குரியன, இவை இவை சிறுகதைக்குரியன, இவையிவை நாடகத்துக்குரியன, இவையிவை நெடுங்கதைக்குரியன, இவையிவை கட்டுரைக்குரியன என்று பாதுபடுத்தி வேவ்வேறு வரையறைவான சாதி உடையனவாக அவற்றை வகுக்க முடியாது. வசனம் கையாளக்கூடிய எல்லா விடயங்களையும் கவிதை அதிகமான திறமையுடனும் ஆற்றலுயிர்ப்போடும் கையாளும். ஏனெனில் செறிவு கூடிய மொழியே கவிதையாகும், ஆகவே, கவிதையிற் கையாள ஏலாதவை என்று எவ்விடயத்தையும் விலக்கிவைக்கத் தேவையில்லை. காதலையும் மாதாசையும் வர்ணனை செய்யமட்டும் உதவும் ஓர் உதவாக்கரைப் பண்டமே கவிதை என்று

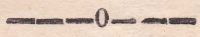
சீலர் நினைக்கும் வகையிலே நம்மவர்கள் இன்று சமைக்கும் பாக்களில் அநேக மானவை அமைந்துவிடுவது மிக வருந்தத்தக்கது.

சந்திரனையும் தாமரையையும், கோவ்வையையும், துரும்பையையும், தேனையும், தீத்திப்பையும், சோலையையும், தேன்றலையும், ஆற்றங்கரையையும் மட்டும் தீர்ப்பித் தீர்ப்பி அரைத்த மாவை அரைத்த கதையாகப் பாடிக்கொண்டிருப்பதற்குப் பயனில்லை. ஆகவேதான் முன்னைய கவிஞர்கள் பாடாத பேர்நள்களைப்பற்றியும் இன்றையவர்கள் பாடவேண்டும். பழங்காலத்திலே இல்லாத புதிய தழல்கள் பல இன்று உண்டாகி யிருக்கின்றன. அதனாலே முன்னவர்களுக்குக் கிட்டியிருக்க இயலாத அனுபவங்கள் பல இக்காலத்தவர்களுக்குக் கிட்டுகின்றன. இந்த அனுபவங்களையும், அவற்றின் பாதிப்புக்களையும் பொருளாக்கிப் பாடுவதனால் மட்டுமே ஒருகவிதை இன்றையது என்ற அடைமொழியைப் பெறும் தகுதியை உடையதாகும். இக்காலத்தில் எழுதப்படுவதால் மட்டுமே ஒரு கவிதை இன்றையது ஆகவிடாது.

0 0 0 0 0

‘நோக்கின்’ ஒவ்வொரு ஏட்டிலும் ஒவ்வொரு பிறமொழிக் கவிஞரை அறிமுகம் செய்ய எண்ணியுள்ளோம். இந்த வேளதலீழிலே இராசியப் பெருங்கவிஞர் மயகோவசகி அறிமுகமாகிறார்.

அடுத்த காரிதழில் பெடரிக்கோ காசியா லோக்கா என்ற சுபானியக் கவிஞரையும், கூதிரிதழில், ஆங்கில நாடகப் பெரும்புலவர் உவில்லியம் சேக்கசுபியரையும் அறிமுகப்படுத்த நினைத்திருக்கிறோம். அவரது நாடகங்களிலும் கவிதைகளிலும் சுவையான, பயனுள்ள பகுதிகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தருவது நம் விநப்பாகும். மொழிபெயர்ப்பு வல்ல கவிஞர்கள் இத்துறையில் ‘நோக்குடன்’ ஒத்துழைந்து உதவி செய்வார்களாக.

அழகிய நூற்றைம்பது

58 இடங்கழி காம மெதிர்ந்தார்க்கு
 வேட்ட
 மடங்கினர் மாதராள வாய்க்கண் —
 டொடங்கி
 விழுக்குப் படுமுடலோ டிணைத
 கோலத்
 தறுக்குப் படித லழகு.
 59 நெற்றிக் கழகுதிரு நீரணித
 லேற்றண்ணும்
 பெற்றிக் கழகு பிளிற்றமை — துற்றி
 னினிமைக் கழுகிறைவற் தீத்துண்ணை
 பாடு
 தனிமைக் கழகு தவம்.

60 மக்கட் பிறப்புரிமை வாரமுமெச்
 சாரர்க்கு
 மொக்கக் கருதி யெருங்குதந் —
 தொக்க
 மொழியின னூடு தொழிலகை
 யோம்பல்
 பழிபுகுதா தாள்வோர்க் கழகு.
 61 புதுமணம் புதுவறு மாமிருவர் தம்முட்
 கதுமெனக் காராதுதல் கட்டுப்—
 பொதுமன
 மேய்ந்துதம் யாக்கை யளவொடு
 நாற்றகு
 மாய்ந்துகைப் பற்ற லழகு.

- 62 ஒதுத்தற் கழகெற்றுப்பர ருள்ளன்
புடைமை
வெறுத்தற்கு வென்றி பயத்தல் —
பொறுத்தற்
கருளுடைமை யாங்க வதற்குப்
புலவா
ன்ணுருவுதலெ மென்னு முலகு.
- 63 ஊட்டந் தருமுண வுண்ணுத
லேய்வுகொளல்
வாட்டந் தவிர வினையாடல் — நாட்டந்
களைவருந் கவிவிப் பயிற்சியிந் நாண்கு
மினாகுருகி கீனு மழகு.
- 64 வையமெலா மோரு ரெனக்குறுகல்
வானூர்தி
ஐயமிலார் மாந்த ரமர்ந்தேகல் —
உய்வரு
மேன்மே லிவணை வியத்தகு
முக்கேற்றம்
வான்மேல் வயங்கு மழகு.
- 65 இணங்கிக் களங்குமுழும் யாவருந்
தம்முள்
வணங்கி வதிந்துசொற் பெய்து —
பிணங்கி
வழக்குரையா டற்கட் பிறப்பிறிச்
சுட்டி
யிழுக்குரையா டமை யழகு.
- 66 நீராடிக் கால்கழீஇ வாய்ப்புசி
நீவாளாய்ச்
சீரா ரணக்குண்ட வெச்சிலைச் —
சேராமே
வாய்விருந் தூட்டித் தொழுதுகொண்
டன்பொரு
வாய்வாள துண்ட லழகு.
- 67 புதியநா டர்மலை யாறுகான்
பொர்கை
புதியமா மக்கன்புள் ளேனைப் —
புதியவெணாய்
எஞ்சா ஷடையுணவு கல்விகெழு
வம்பலராய்
அஞ்சா தியல்வார்க்கு கழகு.
- 68 தன்பொருட் டேனேனைப் பார்ப்பானக்
கொள்ளாது
தன்பொருட்டுப் பார்ப்பனை றுனையா
— யன்பின்
மலர்தூயத் திருமுன் பாரய்ப்பழிச்சிக்
கோயில்
பலகால் வணங்க முலகு.
- 69 பெருமைக் கழகு சிறுதகைமை மேலே
ரருமைக் கழகெளிமை யாடல் —
பெருமை
சிறந்தாரை யஞ்ச லழகஃ
திறந்தாரை
அஞ்சாமை யென்ப வழகு.
- 70 விழைவு வெகுளி விடுத்தார்தந்
தோற்றம்
விழைவு மிகுக்கு மழகாந் — குழைவு
கனியக் கவினுக் குதலைக் குழவி
முனிவர்ப் பிணிக்கு மழகு.
- 71 கொடுப்ப குறையாது கொள்வ மிகாது
நெடுப்ப தழகு வினைஞர்க் —
கடுப்பவர்பாற்
கைக்கூலி வாங்குந் கயமைசே
ண்கிடுவது
மெய்க்கோ வினைஞர்க் கழகு.
- 72 அடிமையாள் வாய்த்த லரிதாத
ஊனுந்
குடிமையா ளென்பெருக ஊனு —
மடிமைதீர்
வேளாளர் மேன்மேற் கடன்படாக்
கூட்டுறவு
வேளாண்மை செய்த லழகு.
- 73 கள்ளுந் கவறும் பெரதுமகளு
மேற்றத்தாழ்
வுள்ள முடைமை யடிமையுங்கட் —
டெள்ளு
முதுமக்க ணன்குயர்தற் குற்றநுணை
யாதல்
பொதுமக்க ளாட்சிக் கழகு.

- 74 முதுமையஞ் செவ்வியை முன்னியர்
தாமும்
முதுமை
புதுமையங் கோலம் புனைந்து —
மருவதுதலில் பெண்டிருளும் வாங்குபவே
லம்ம
பொருளுடைமை பேரனு மழகு.
- 75 ஆவுதங் கன்றே மர்தல்
கயந்தையே
டேவுத வில்லரப் பிடிசுளிறு —
மேவும்
பெடைசேவல் காதற் பிணையல்
பிறவன்
புடைபார்க் கினிய வழகு.
- 76 நிலைகளம் பொற்பச் சாயல்
செழுமகி
கலைகள மின்பங் கனிய — வலைக்களந்
தாயபுட் பேரன்று தடையின்
றிடம்பொழுதோ
டாயதொழில் பண்ணுகி கழகு.
- 77 தூக்கொடு பண்ணியுஞ் சீருந்
தொடர்ந்தொழுசு
நேர்க்குறுதல் கைகா னொடிவனவா —
வாக்குறு
பாடலம் பாணை டுளங்கொளல்
கோதைய
ராடலங் கூத்துக் கழகு.
- 78 ஆட்சிக் குறிக்கோள் பொருளளவிற
றன்சூகுடி
மாட்சிப் பரிமின்ப வரம்புவுடைமை —
காட்சி
நலம்பட வேண்டுவன நல்காத
வேந்தை
வலம்பட மாற்ற னழகு.
- 79 மிடிநேய மடமை வெருஉ தலிந்
நான்குங்
குடிமாட் டொழித்தல் குறிக்கொண் —
டொடியாமே
- யொண்பொருள் கல்வி மருந்துகாப்
பர்க்குதல்
மண்படும் வேந்துக் கழகு.
- 80 பாசிப்படிமை கோனடிமை பள்ளி
யடிமையவாச்
சீர்ப்படிமை சிற்று னடிமையெடு —
வேர்ப்படிமை
எமாற் றடிமை யிடையின்மை
மக்கட்பண்
பரிமாற்றுக் காய வழகு.
- 81 அன்புக்கு முன்மை பறிவுக்கு
மாட்படுத
லென்புக்குட் டேரன்று மினியவுயிர் —
நன்பிற்
றனக்குத்தா ணுட்படுந் தற்கிழமை யாகி
முனைக்கு முதுமா னழகு.
- 82 அழகிலவுஞ் சால வழகிய வாமாள்
அழகில வற்றுக்கு மன்பின் — அழகிலா
யாக்கை யுடைநவாம் யாமெகி
மந்திக்குங்
காக்கைக்குந் தம்பார்ப் பழகு.
- 83 பொறுமை பணிவு புலமைபொரு
ளீட்டல்
வழுமையிற செம்மை வழங்க —
றுசுண்மை
சற்புடைமை காத்தோம்பல் கள்ளண்ணு
சாதலிவை
யிற்பிறப் பாளர்க் கெழில்.
- 84 புத்தம் புதுப்போக்கும் பெய்யைப்
பழம்போக்குந்
தத்த முணர்விற நழிஇக்கொண் —
டொத்த
அறம்பொரு ளின்பம் வாழாதொழுதி
யுய்யுந்
திறம்பொரு மகிசுட் கழகு.
- 85 பிறர்க்குப் பயன்படும் பேரன்பு
நேர்பட்
டிதக்கு முடம்பினு சாணுர்த்—தறக்கு

நிலங்கோலு மக்கட்குக் காண்டொது
மன்னு
ரலங்கோல மெல்லா மழகு.

86 கங்குற் கழகு நிலாத்திங்கள்
காலைநீண்
மங்குற் கழகு வளர்ஞாயி — நெங்குப்
புகினுமிவர் நல்லா ரெண்படுஞ்
சான்றோர்
முடிவறையிஞ் ஞானக் கழகு.

87 குதுமைக் கழகு தறவு பொதிமீற்
பொதுமைக் கழகு முறைமை —
முதுநூல்
கற்றோர்க் கழகு புலமை யழகார
மற்றோர்க் கவர்சூழும் வாழ்த்து.

88 கண்ணுத வரடுக் களிக் கூத்தின்
கட்டழகை
யுண்ணுதல் செய்குனி யொண்குழாம்—
எண்ணுதல்
நீத்தயர் வுற்று நிலந்த களிப்பினற்
கந்தயர் வுற்ற குழைந்து,

89 தறவிக்கென் றுள்ளுந் தவராடைப்
யற்றும்
பிறவிக்கு வித்தா மதறா — துறவிக்கு
வேண்டுமென் றென்குறும்
வரைந்துகொள் ளாதொழிதல்
வேண்டு மதுவே யழகு.

90 இன்பமுந் துன்பமு மெண்ணத்
தனவல்லான்
முன்புறு கைம்புலகைமாட் டிலையால் —
என்பது
தேனற் தெருளினற் செல்லல்
கடிந்துகளி
யூழும் பரிசோ ரழகு.

91 கூடழகிற் சாஸக் கிறந்த
தூவோ

ரடகூறு முள்ளத் தழகு — படர்கொள்
செயிரகூறல் லுள்ளத் தழகிற் கிறந்த
துயிரொருதன் னுண்மை யழகு.

92 தோற்றற் கழகுயிர்தன் னோக்க
னுனித்துணரு
மாற்றற் கழகு பிறர்த்தேற்றல் —
கற்றற்
கிளிவர லின்மை யழகாம் புழோ
டொளியுடைமை மக்க ளுயிர்த்து.

93 படைக்கலன் சீர்த்த பகைவர்க்குப்
பண்டு
படைக்கலன் சீராதர் தோற்றுர் —
படைக்கல
மென்னகொண் டேற்பா ரவரைப்
பிறருந்தொக்
கண்ணகொண் டேற லழகு.

94 கண்ணோட்டக் கண்ணுக் கழகெனினுந்
திமைமுற்
கண்ணோட்ட மின்மை யழகாகும் —
கண்ணோட்ட
மில்லாயி னிலகை யுலக மதுமிருமே
லிலகாகும் வாழ்க்கை யியல்.

95 கல்வியை வல்லார்முற் கல்வார்தன்
கட்டழகு
புல்லென் றெழியும் புலனைந்தம் —
வெல்லும்
வெருந்தகையார் ஞானைப்
பிறைகுதன் னூன்
முருந்தனையார் மொய்யெழில்
போண்டூ.

96 நாட்டுக் கழகு மலையருவி யாறுமலைக்
காட்டுக் கழகு கலைக்கோட்டம் — எட்டுக்
கழகென்ப கல்விக்க ணூவலர் தொக்க
கழகத்தார் பேணப் படல்.

ஊர்வசி

— கலைவாணன் —

நல்லிசைக் கரத்திலி மிக்க
நயமெலாங் கூட்டி வீசும்.
கல்லெனத் தாளம் தண்டைக்
கால்களின் அசைவிற் பேசும்.
மெல்லிதழ் வானங் காணு
மின்னிகர் முறுவல் கூட்டும்.
சொல்லருங் சவிதை கண்ணின்
சோரையில் அழகைக் காட்டும்.

தன்னுள யாழின் ஆசைத்
தந்திகள் மெல்லத் துள்ளிப்
பின்னணி கீதம் பாடப்
பேரெழி லேயோர் பெண்ணாய்
பொன்னுல சுத்தே ரெல்லாம்
போற்றிட நின்றற்காரும்
அந்நட முன்னோர் பேதை
ஆடவன் உனமென் னாகும்?

அந்தர நாட்டுத் தாசி
ஆசையை, அவள்முன் நிற்கும்
சுந்தர னறிவின் மாயச்
சோர்வினை, அப்போ தங்கு
வந்தது மாரன் கண்டான்.
வம்புகள் செயுமப் பாலி
சீந்தனை என்னும் பந்தை
உந்தினன் விந்தைக் காலாள்.

பூங்கிண மாப்பில் தைத்த
புண்ணுடன், பொங்கும் காமத்
தீங்கனல் நெஞ்சில் பாய்ந்த
தீம்புடன், ஆசைப் பாழில்
தேங்கிய நெஞ்சம் சம்புந்
தேய்வுடன், தேய்ந்த பாரே
தூங்குவார். குந்தி பெற்ற
தோன்றலும் மனிதன் தானே.

பட்டுடன் ஓட்டித் தைத்த
பஞ்சணை மீதில் தங்கி

கட்டிலின் எங்கும் பார்த்தன்
கனவுடன் ஒருபாள் தேங்க.
பொட்டென அறையின் வாசல்
பொற்றிரை சற்றே நீங்க,
எட்டரி தென்னும் எண்ணத்(து)
இன்பெதிர் வரவைக் கண்டான்.

(வேறு)

ஆவனுள மேவஇரு ஆசைவிழி மெள்ளத்
தாவஅதி லேவிஜயன் தன்னுணர்வு விள்ளக்
காவன்றியா மனது காமவெறி கொள்ளத்
தேவருல சுத்தமுகி தென்ற லென வந்தான்.

கட்டிலுது மாப்பில்வள் காமமலர் விக்கும்
மொட்டையை வெண்பரிகள் மோகவெறி ஏற
எட்டரிய இன்புபெற ஏகுவதை எண்ண
முட்டிலிரு சுச்சகளை வெட்டி எழ விம்முழம்,

சீர்த்தனை களேடுணர்வு சேர்ந்தகவி போல
பார்த்தவிழி பார்த்தபடி வார்த்தகிலை யான
பார்த்தனது நெஞ்சி “லெனைப் பார்விஜய”
என்னும்
வார்த்தைகள் செழும்பவன வாயின்வழி
சேரும்.

கண்ணினை மயங்க “இது கற்பனை” எனத்
தன்
எண்ணமிக ஐயமுற இந்திரனின் மைந்தன்
விண்ணழகி ஊர்வசி விரைந்தருகில் வந்தும்
மண்ணுலக மாளிட மனஞ்சமுல நின்றான்.

பஞ்சணையி லேதனது பக்கலி வீருந்தும்
நெஞ்சினட உணர்ச்சிகள் நின்றந்ததில்
நினைத்துத்
தன்செயல் மறந்திடு தனஞ் செய்கை
“அன்பே!
அஞ்சலினி” என்றமார் அஞ்சகம் மொழிந்
தான்.

தன்னிலைம றந்திருகை தாவஅவ ளோடு
பின்னுமயல் ளாகிரியில் பேச்செழுத
லுண்டோ?
உண்ணினஓ ராயிரம் உளத்தினத னுள்ளே
சின்னஒரு சொல்லுமவள் முன்னரொழ
வில்லை.

முகத்தொடுமு கங்கவிய முன்முறுவல் பாய
சுகத்திடை மினைந்திதழ்ச் சொற்கந்தடு
மாரற
அகத்துணர்வை “இந்திரனும் ஆணமுக!
உண்ணை
நிசுத்தினை” எனும்மொழி உகுத்திட
அணைத்தாள்.

வேறு

தேக்க முற்றுந் தெளிந்தவ் வணைப்பிலே
நீக்கமற்று நெருங்கிடு மர்ச்சுனர்
ஊக்க மிக்க உளத்தினை வந்தெதோ
தக்கக்க கைகள் தளந்து நகர்ந்தன.

“என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்ததென்
சினை மரணிடச் சித்த மிதைமகோ!
அண்ணையே!” எனப் பின்னகர்ந் தானுநந்
தன்னையீறித் தனஞ்செய மன்னவன்.

நண்ணி வந்துளம் நச்சிய கள்ளினை
உண்ண வென்றே உதட்டிடை ஏற்றவும்
கண்ணின் முன்மதுக் கிண்ணம் உடைபட
விண்ணின் மரது வெதுப்பி மயங்கினான்.

ஆசை முற்றும் அழிந்ததற் குள்ளொரு
ஓசை யற்றே ஒடுங்கிய தாயினும்
வேசை உள்ளம்அவ் விஞ்சைக் குமரனின்
தேசை எண்ணித் திகைப்பிற் சுழன்றது.

“அண்ணை யன்றுனக் கர்ச்சுனர்! இந்நில
மன்னர் கூடி மகிழ்ந்திடும் தாச்சுநான்
இன்னல் நீக்கிட எண்ணிடும் யாவரும்
எண்ணைக் கூடிஇன் பெய்துதல் நீதியே.

எந்த நாளுமி லாமலின் னுண்ணிடம்
வந்து ஓர்மரது உலிய அழைக்கிறேன்
சிந்தை கோரும்அச் சேர்க்கையின் இன்பைநீ
விந்தை யாக வெணுப்பது பேழைமை.

இன்ன மும்பெழு திங்ன மே,மனத்தி
இன்ன லேடிமு பட்டு நடக்கவோ?”
என்ன ஊர்ச்சி இந்திர மைந்தனின்
முன்னர் வந்திதழ்ப் புண்ணைக் காட்டினான்.

இந் திராதிபர் எய்திட எங்குமச்
சுந்தராகங்கியின் சேல்லிந் நயத்திலும்
மந்த காம ரர்ச்சியி லும், அவன்
வீரதை நெஞ்சில் விருப்பெழு விட்டையே.

“எந்தை இந்திரன் என்பதை எண்ணிலாய்
டைந்த னேடு மனங்கொள வேண்டினாய்
சிந்தை யற்றுச் சிறுதொழில் செய்வதோ?
விந்தை இன்புறு வேட்கைகள் அம்மையே!

கன்றை அண்ணை கர்ந்து சுகிப்பதோ?
நன்று! நன்றிந்த நாட்டவர் நீதிகள்!”
என்று பார்த்திபன் எள்ளினன். அவ்வெ லி
சென்று மரணை வென்று விடுத்தது.

(வேறு)

தூண்டில் முள்ளிடைத் தொக்கிய
மீன்ஒரு துள்ளில்
தரண்டி நீரினும் தவிடக்
கண்டும்அத் தாபம்
மீண்டு மோர்முறை வெட்டென
நெஞ்சினை மீறித்
தூண்ட லும்சதை நீண்டது
சற்றினும் தொடர்ந்தது.

“மேவ இன்பமே கூவிடும்
பேரததை மீறிப்
பரவ புண்ணியம் பார்ப்பது
தான்நரப் பண்டோ?
ஆவல் கொண்டவர் அன்புடன்
இன்புற அணைதல்
தேவர் நாட்டினில் நீங்கன்று.
தேங்குதல் ஏனோ?

சேர மற்றபுன் சரத்திரக்
கதைகளைச் சாற்ற
நேர மோஇது நெஞ்சகம்
விம்மிட நேரில்
சேர வந்துணைக் கோரியில்

என்னிடம் சீறல்
வீர மோ?மன வேட்டையைக்
கொல்வது விதியோ?

கொஞ்சி ஆன்பினைக் கேட்கையி
லேளனைக் கிட்ட

உஞ்சி நிற்பதும் ஆடவ
மரபினுக் கழிகா?
மஞ்ச மெமைர்! மன்னவ!"

என்றெழு மயலால்
கொஞ்சி மீளவும் சூநகை
கூட்டினள் கோதை.

(வேறு)

செல்லுருவில் டாய்ந்துவருஞ்
சொர்க்கமதப் போதையிலே

மெல்லமனம் சுற்றிவிடச்
செல்லஅதைக் கண்டறிவு
நிக்குன்னவும் விவ்விஜயன்
நெஞ்சதனுள் தேக்கியது.

கல்லவிடைத் தாக்கிமலர்
மெல்லிதழ்கள் வெல்லுவதே?

வாசீக்குந் தேமலரை
வந்தணையுந் துப்பின

ஆசீக்கும் ஆடவரை
அண்டிஇருந் தோடுசிற
வேசிக்கிச் செய்கையினால்

மோசமினை. என்றாலும்
யேசுத்தித் தார்.எனது
யேக்கிதையே பரழாமே.

எசலினும் பேசலினும்
என்னாகும்? மண்ணுலகம்
நீசனெனத் தூற்றிடவென்

நெஞ்சாரத் தீங்குசேயின்
பேசமனங் கூசிடும்ந்
நாசவழி ஏன்?" என்றான்
பாசமெலாம் பரழாக்கிப்
பாசுபதம் டெற்றவன்.

(வேறு)

கேட்டனள். பார்த்தன் கேவலச் சொற்கள்
கீறும் சூரிபோல் பாய

ஈட்டியை நீட்டிக் காட்டவுஞ் சீறி
எழுமினம் புலியெனப் புருவந்
கோட்டினள் நெஞ்சங் குமுறினன் சூறுசிக்
கொதித்திடக் கதைத்தனள் மெல்ல
மீட்டி இன்னிசையைக் கூட்டவும் வீணை
மென்னரம் பறுவதை ஒத்தாள்.

இன்னவீற் பட்ட இதயமும் அதனுக்
கேற்பவே உடலமும் விதிக்கும்
புன்னகை காட்டும் பூவிதழ் நெஞ்சின்
பொருமலுக் கிசைவுறத் துடிக்கும்
தன்னெதிர் நிற்கும் மன்னனைக் கண்கள்
தாக்கிடுந் தழுவென தோக்கும்
உன்னருஞ் சீற்றப் பின்னலிற் சொற்கள்
உலையனல் போல்வெளித் தாக்கும்.

“நிறுத்தடர்! உனது நீதிகள் போதும்
நிறுத்தடர்! ஒதுவரை நெஞ்சம்
பொருத்தது வீணை போநரப் பதரே
போ!இது போசிகன் பூமி
வெறுத்தவர்க் கிந்த விண்ணிடை என்ன
வேளைஎன்? இங்குநிற் கின்றாய்?
சிறந்தஉன் மதியைத் திருத்திட மயலால்
சிறந்தனை செய்ததென் உவறு.

“நாடிவந் துன்னை ஆடவன் என்று
நண்ணினேன் பெண்ணெனக் கஞ்சிக்
கூடிடும் இன்பைக் குற்றமென் றேதோ
கூறியாய், சிறிதாய், பின்னுக்(கு)
ஓடினாய் வீணில் உனக்குமுடிவன் உருவேன்?
ஒழிஇனி இங்குநில் ளாதே

பேடியே! மகளிர் சேடியாய் உலகில்
பேடியாய்ப் போய்இரு” என்றாள்.

முற்றுகு ஆசை எற்றவுஞ் சொற்கள்
முட்டிமுண் வந்தெதிர் நிற்கும்
பற்றெலா மற்ற பார்த்தனைத் தாக்காய்
பாவம்!அகி சாவலன் ஆண்மை

அற்றதோர் அலியாய் அவனியில் வீழ்ந்தானை!
ஆயினும் மரணிடன் கொண்ட
வெற்றியை எண்ணி வெங்கினுள் அந்த
விண்ணகம் போற்றிடும் வேசை.

மாம்பொழிலாள்

அ. ந. கந்தசாமி

எங்கிருந்து வந்தாள்?

எங்கிருந்து வந்தாளோ
எழிலரசி யாமறியோம்.
தங்கத்தை உருக்கிஅதிக
தாவிவரும் உயிர்வார்த்தப்
பொங்குகின்ற போழகு
பூரித்து நிற்கும்நல்
அங்கங்கள் அமைந்திங்கே
ஆர்அனுப்பி னார்அவனை?

வானத்துச் சந்திரனை
வாவினிலே தாமரையை
கானத்து மாமயினைக்
காரிகையார் குலத்தினையே
மோனத்தில் மூழ்கிஇவண்
முற்றுவித்த பேரயனார்
தேனொத்த சேயிழையைத்
தெரிந்திங்கு படைக்கையினே

அதுவரையும் தான்படைத்த
அழகென்னும் பொருளெல்லாம்
மதுவொத்த மைவிழியர்ள்
மலருடலின் அழகின்முண்
இதுவெல்லாம் ஓர்அழகே
இன்பப்பூங் கொடிஇவளின்
மெதுவுடலின் அழகன்றே
அழகென்று மேதினிவார்

மெச்சட்டும் என்றிற்கு
மெச்செய்து விட்டாஃனோ?
நச்சொத்த நயனத்தின்
நளினத்தின் வயப்பட்டு
லிச்சவிநாட் டினேனர்கள்
வல்லியவள் லீகைக்காய்
சச்சரவிட் டெகைம்து
சாயட்டும் என்றெண்ணி

சூதாசு சுடர்விதிரான்

சுவைமிக்க நல்லமுதை
மாதா அனுப்பினனோ
மாஞ்சோலை மன்றுக்கு?
எதெந்தக் காரணத்தால்
எந்திழையை அனுப்பினும்
போதொத்தாள் போந்ததனால்
பொலிவுற்ற தப்பொழினே.

குயிற்பேடு பாட்டிசைக்கக்
கோலமயில் சதிராரும்
பயிலும்வெண் சிறையன்மை
பதுமமலர் வீற்றிருக்கும்
வெயிலனுகா நிழல்கும்நது
வேனிலவேள் பாசறைபோல்
கயல்புரளும் ஓடைபல
கவினூட்டும் அப்பொழிலில்

பளிங்குமா மண்டபம்ஓர்
பாக்கரிலே அமைந்திருந்து
கணங்கமிண்ப் போழகுக்
காட்சிஇவண் நல்கியது.
வளங்கொழிக்கும் மாஞ்சோலை
வனப்பினுக்கு வனப்பளிக்கும்
பளிங்குமா மண்டபத்திற்
பாவையவள் துயில்கின்றாள்.

மாம்பொழிலாள் நடனம்

மத்தன மெத்த முழங்க முழங்க
மாங்குமி லோளனக் கீதம் இசைக்க
தத்தரி நெடுங்கண திசைகளில் ஓடத்
தாந்தீம் ததிக்கிண தோம்தோம் என்று
முத்தன மூரல் மென்மதி சிந்தி
முனிவரும் தங்கள் யோகம் மறப்ப
பத்தரை மாற்றாத் தங்கம் அணையாள்
பாத சாதிரிச் சதிர்பயின் றாளே.

கட்டின மெல்லுடல் கைகள் அசைய
கமல பொற்பாதச் சலங்கை கிலுங்க
மொட்டின முலைகள் ஊறிதிடக் கண்ணி
மோகன மெல்லீசை தானும் அசைய
பட்டுடை காற்றில் விசிறி அபைய
பார்ப்பவர் நெஞ்சினீற் காதலை மூட்டி
கட்டுட ளாள்அந்த மரம்பொழி ளாள்தன்
கண்களை வீசிச் சதிர்திர கின்றாள்.

ஆடகப் பொன்னணி மண்ணிடக் கரலில்
அழகு கிழம்பு புலம்பிட நங்கை
நாடக மாடுதல் கண்டிடு நம்பியர்
நங்கையின் வேல்விழி உண்டிடு கின்றார்.
கூடுதல் வேண்டிக் குமைந்திடு கின்றார்,
குறிதவ ருதே ஐம்மலர் மண்மத

வேடுவன் வீசிடு வெங்களை தன்னால்
வெய்துயிர்த திட்டார்; வெந்திடுகின்றார்.

கோள்வளை வேல்விழி கொன்றிட ளாளை
குமாரர்கள் கோதையின் தாமரை போலும்
கால்தனில் நூபுரக் கிண்கிணி யாசிக்
கண்ணியின் மெல்லுடல் தழுவு நினைந்தார்.

கண்ணிகை யாள்ஓர் கதிரொளி மின்னலை
காசினி வந்தே ஆடுதல் போல
புனைகைப் பூவினை அள்ளி எறிந்து
புதுநட மிடுமக் காட்சியைக் கண்டு
மன்னவன் விச்சவி மகிபனின் மைத்தர்
மையவில் மூழ்கித் தவித்திட ளாரார்.
மிண்ணிடை யாளின் பொன்னணி மேனி
முயங்கிட வேண்டி மயங்கிநின் ருரே.

மாம்பொழிலாள் புத்தரின் புன்தச் சின்னம். போழுகின் ஓர்
உருவாய் அமைந்த அவள் ஒரு கணிகையாய் வாழ்ந்து பின் போதி
மாதவனின் அட்டாங்க மார்க்கத்தில் ஆட்கொள்ளப்பட்டவர்.
அம்பபாவி என்று அழைக்கப்பட்ட அம்மாஞ்சாலை மங்கையைக்
காவிய நாயகியாக்கி அ. ந. கந்தசாமி அவர்கள் புனைந்துள்ள மாம்
பொழிலாள் என்ற சிறு காப்பியத்தின் சில பகுதிகளை 'நோக்கு'
இங்கே தன் வாசகர்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் அளிக்கிறது.

[ஆ - 1].

க ள் லு ரு க் கு

மு. வேலுப்பிள்ளை

பிசைகின்ற போதிலே கைபடும் சமயத்தில்
பிதிர்ந்தலிநீந்து டோகாத தாய்,
பெருமணல் இலாததாய்க் கைகளுக்கு கிதமான
அரிதான பதமான தாய்,
நகீந்தமைந்து தருவதாய் அமைந்தவளி
மண்தேடி
நாட்கள் பல ஓட்டிவிட்டேன்.
நவேயலில் ஒருகுதியில் ஒருநாள் நண்
பசலிலே
நல்லகளி கண்டுக்கொண்டேன்.

பசுந்தாக ஆக்கினேன், நீவிட்டு மணவெட்டி
பற்றிப் பிசைந்து வெட்டி
பச்சைமண் லைக்கடகத் திச்சைப்படி அள்ளி
வண்டியிற் கொண்பேந் தேன்.
இசைந்தென மனக்கருத் தென். நெண்ண
சொண்ணதே
எவைஎவற்றை இச்சித் ததே,
எல்லா உருக்களும் செய்தேனையும்
உண்ணினே
எடுத்துவைத்து வடிவுபார்த் தேன்.

சின்னக் குழந்தை ஒரு யானையும் பூனையும்
செய்துதர வேண்டும்என் றுள்.

சிறுத்தையும் வேண்டுமே என்றான்.

இவையெல்லாம்

செய்தேன் திருப்தியுற் றான்.

பின்னர்க் குழந்தைகளை அக்காள்

நடந்துவந்து

பெரியதொரு பூசினிக் காய்

பிட்டுக் குழல்சட்டி பானேபோல் உருவங்கள்

வேண்டும்என நாண்டுநின் றுள்.

அன்னான் விரும்பியவை செய்துநான்

தந்தபின்

அவளுடைய அணிகலனங் தாள்.

அழகான 'ஒருகண்ணன்' செய்துதர

வேண்டும்என

ஆசையைத் தெரிவித்த தும்

சொன்னபடி வாலிப மிடுக்குடன் கூடுமிரு

தோள்கொண்ட ஒருவன்போ லத்

தோண்டுகிற பொம்மையைச் செய்தேன்.

அதுகண்ட

தோகையும் ஒகைகொண் டாள்.

செய்தகளி மண்பாவை சூளையிற் சுட்டதும்

தீட்டினேன் வண்ணமெல் லாம்.

சிறந்ததனை நிறமையென் றெல்லாரும்

வந்தென்கைப்

பாராட்டிச் சென்றுவிட் டாள்.

தெய்வ மானகளை எஃகெல்லாம்

சொல்லினே

நிறையவு செய்யலா ளார்.

செய்துதர வேண்டுமே நீர்இதுபோல்

இன்னும்எனப்

பரிவொடும் உருகலா ளார்.

பொய்யல்ல. நான்கிவரும் பூரித்தப்

போய்விட்டேன்.

புனகம்மெய் ஊர்ந்ததம் மா!

போயிற்று நாட்கூட்டம் நாசெய்த

பொம்மைகளைப்

போட்டேனார் கொட்டகைக்குள்.

உய்யென்று வீசிற றொருநாட் கரும்புயல்,

உதுமிற்று வான மெல்லாம்.

உடைந்ததென் கொட்டிலொடு கூரையும்

மண்ணி க் கிணர்

ஒடியலாய்த் தூளாய்த் தூசாய்.

ஐயஒழிந் தனைஎன செய்யுநீ

உள்ளதென்

றலமந்த பேசுது வெள்ளம்

அடித்துக்கொண் டேஎங்கோ ஓடித்

தொலைந்ததும்

அதைப்பற்றி மறந்துபோனேன்.

நொய்யகளி மண்ணிலே செய்தமையி

ன்னுஅன்றே

நொறுக்கியடி யுண்டுபோன?

நூதன ருறைப்படியே கல்லைப் பிசைந்து

கொளின்

நூதுவகை வேது சிற்பம்

தெய்வவடி வச்சிலைகள் செய்யலாம்

எனஎனது

சித்தனை திருப்ப மெய்த

சிறபக் கலைகளிகள் உபயோகிக் காமனே

செதுக்காது செய்ய வேண்டின்

வெய்யவயி ரக்கலை எவ்வாறே களியாக்கி

மெதுமையாய் செய்தல் வேண்டும்.

மிகமிகவும் அரியதொரு சாதனையே

யாயினும்

வேண்டும்அதை நிறைவேற் றுதல்.

இதுசெய்த பின்னரே சாந்தியுறும்

என்னுடைய

இதயம்எனும் எண்ண மோடே

எங்கேயோ சென்றேன்நான். எத்தனையோ

பேர்களுடன்

இதுபற்றிப் பேச லானேன்.

மெதுமையாய்க் கலையும் கூருக்கவோ?

என்பைப்பா,

விச ராகனைக் கென்றனர்.

வீண்வேலை என்றனர் சிலபேர்கள்;

சிலபேர்கள்

வேண்டாம் மற என்றனர்.

எதைஎவர் சொல்லினும் பொருட்படுத

தாதுநான்

எக்கெங்கும் அலைய னானேன்.

யாரோ டெரியவர் நம்பிக்கை ஊட்டினார்

என்னிடங்கூர் யாழ்தந் தனர்.

'புதமையுள் யாழ்தம்பி' இதிகந் கலப்பற்ற
புந்திஆ னந்த மோடு

புதியஇசை வழுவின்றிப் பொழிவாயே
ஆயின் அப்
போதிலே கல்லும் உருகும்'.

இவ்வாறு சொன்னதும் யாழ்வாங்கி
மெல்லநான்
எறிந்னை மலய மலைமேல்.

இரவுபகல் ஓயாமல் இசைபழக லாயினேன்,
இத்திரியம் ஐந்தம் ஒன்றி.

ஒவ்வாத அபசரம் நுழையாத யாழ்ப்பழகி
ஒப்பற்ற தேரீச்சிபெற் றேன்.

உலகுயிசிகள் யாவும்என் கானச் சுழிப்பிலே
உற்சாகம் ஒன்ற ஒன்றி

செவ்வாய் புதன்சுன்பகல் வைகாசி
மார்கழிகள்

செப்டெம்பர் இவைஎன் றிரும்
சிறுகால பேதங்கள் கருதாத பெருநிலையின்
கிசழ்மோன இன்பம் தயக்கும்
நலவாய்ப்பை எய்தவும் நான்என்ற

நிலைபோக
நாதாந்த டோதம் விஞ்ச

ஞானச் சுமகண்ட கானப் பெருந்தறவி
நானுகி நின்றுவிட்டேன்.

அந்தப் பொழுதிலொரு விந்தைநிசழ்
வுற்றதே;

அங்குளகற் பாரை உருகி
அழகான பாகாசி ஒழுக்குற எழிலைஎன்
அகல்விழிக ளாற்பருகி னேன்.

இந்தக்கற் பாகிலே ஏதேனும் சிற்பம்ஒன்
றியற்றுதல் வேண்டும் என்றே
எண்ணினேன். ஆயினும் மறுகணக்

பக்கத்தில்
இன்னொருகல் உருகல் கண்டேன்.

புந்திக் களிப்பினால் யாழிலே மேன்மேலும்
பொன்னிசைகள் பொழிய லானேன்.

பொதிகைமலை உருகவும் அப்பாலே அப்பாலே
யோனேன்றான்; இசையி னானே

இந்தப் புவிவினை உருக்குகிற நேரக்குடன்
எகினேன் ஊர்கள் தேனும்.

எகிப்துக்கும் அப்பாலே இத்தாவி
பிரான்சென்ற
எத்தனையோ நாடுசென் றேன்.

அண்டகம் அல்ப்சுமன் ஆனந்த கானத்தில்
ஐசாய் உருக்க மெய்தி

அழகான பாருருவில் அமைவாக, உலகமனை
அத்தனையும் உருக்கிவந் தேன்.

கண்டோர் வியந்தனர்என். இனிஎன்னை?
இங்குள்ள

கற்பகைக் கொண்டு நல்ல

கலைசாலை உறுப்பமைதி மிகமேவு சிற்பவுரு

கவிஞர் நலப் புதுமைகள்

உண்டாக்க வேண்டும்என எண்ணியே

சற்றுநான்
உபர்த்தினேன் விழிகள் தம்மை.

உண்மைதான். பழையபடி பொதிகைக்கு
மீண்டமை

உணர்ந்தேன். களிப்பினாலே

கொண்டேன் பரபரப்பு. யாழிலொரு

தந்தியைக்
கொளுவிற்றுச் சுண்டுவிரல். பின்

குலைவுற்ற தந்திகள் அறுந்தன படர்என்று
குலுங்கிறறென் இதயம்ஒரு கால்.

சற்பாரு தன்னைப் பிசைந்துகலை உருவகிகள்
காணும்ஒர் ஆவல் உந்தக்

கைவிரல் தவித்தன. விரைந்துசென்
றேன்எனினும்

கல்இனுகி இருத்தல்எண் டேன்.

பிற்பாடு பக்கத்தில் உள்ளபிற பாரைகளும்

அதுபோல் உறைந்துபோகப்

பிசையமுடி யாதபடி பழையபடி ஆய்விட்ட

பெற்றநியைக் கண்டுதொந் தேன்.

அப்போது கையிலே அங்கே இருந்தயாழ்

அறுந்துள்ள தந்தி கண்டேன்.

அதுவும்இனி உதவாது போய்விட்டதே!

ஆசைகள் நிராசை யாகி [அம்ம;

அற்பாயு ளில்முடிந்த செய்தியைஎன்

வீட்டிக்உன்

அவளுக்கெவ் வாறுசொல் வேன்?

அழகான சற்சிற்பம் எங்கே எனப்பின்னை

அழும். அதற் கொன்ன செய்வேன்?

ஓசை இன்பம்

ஓசையிலே இன்பம் உளதென்றால், உள்ளத்தின்
ஆசையினை மாளா அரிய பொருளை அதிற்
பேசுநடுங்கால் இன்பம் பெரிதாக மாட்டாதோ!
காதில் இனித்துக் கருத்தில் துளைத்திடும் பா
ஒதில் உரலும் உயிர் பெற் றுருளாதோ!

— கல்வழகியில் “மஹாகவி”.

பாவின் இலக்கணம்

பாவென்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்தும் சொல்லும்
தெரியாமற் பாடம் ஒதுங்கால், அவன் சொல்கின்ற செய்யுளை லீகற்பித்து
இன்ன செய்யுள் என்று உணர்தற்கேதுவாகிய பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை.

தொல் - பொருள், போசிரியம்.

அடுத்த இதழில்

பெடரிக்கா காசியா லோகா என்ற
சுபானியப் பாவலர் அறிமுகமாகிறார்

☐ இராஜ பாரதி	☐ திமிலைத் துமிலன்
☐ நீலாவணன்	☐ மருதூர்க் கொத்தன்
☐ மஹாகவி	☐ சத்தியசீலன்
☐ எம். ஏ. நுஃமான்	

முதலான தமிழ்க்கவிஞர்கள் பலரின் கவிதைகள் வெளியாகின்றன

முல்லைசான்ற கற்பு

திரு. கா. சிவத்தம்பி M. A.

எழுதிய மேற்படி கட்டுரையின் இறுதிப் பகுதியும்

அவ்விதழில் வெளியாகும்

கதவைத் தட்டியது யார்?

— இயூசினி எவ்ஞ செங்கோ —

[பா ஓதலில் வல்ல இரகிய இனஞர் செங்கோ மக்கள் விரும்பும் கவிஞர்]

யாரங்கே?

யார்தான்,
வயோதிபமென்
பெயராகும்.

வந்தீதன்.

உனை நாடி—
என்றதொரு
குரலே!

நானிங்கே

வேலை!
நானே
வருவாயே!—

நானுரைத்தேன் —

அதுகேட்டு
மீண்டும்
குரலொலிக்கும்.

சரிதம்பி!

ஆனால்
சற்றும்
மறவாதே —

கதவடியில்

உன்றனுக்காய்க்
காத்திருப்பேன்
யானே!

போனில்

சிலபேசி
காசிதம்
ஒன்றெழுதிப்

பொரித்திட்ட

முட்டைஒன்றை

வாயில்

போட்டுவிட்டு

கதவைத்

திறந்திட்டேன்
காணவில்லை
யாரையுமே!

தமாசுக்காய்

என்றண்பர்
செய்திட்ட
வினையிதுவோ?

ஒருவேளை

கதவைத்

தட்டியவன்
பெயர் என்னைத்
தப்பியதோ?

ஆமாம்!

வந்தவன்பேர்
வயோதிபம்
என்பதன்று—

“முதிர்ச்சி” என்ப(து)
அவன் பெயராம் —
எனக்காக
நெடுநேரம்

காத்திருந்து

காத்திருந்து
காத்திருக்கக்
கூடாமல்

பெருமூச்சயர்ந்து

பேசாமல் ஏகினனோ?

உமிழாக்கம்: அ. ந. கந்தசாமி

சிறந்த செந்தமிழ்க் கவிதைக்குப் பாண்டியன் பரிசு

தமிழ்க்கவிதை சேழ்ப்புறுதல் வேண்டும் என்னும் நோக்கடன் ஆண்டுதோறும் பாண்டியன் பரிசு வழங்குவதென்று செய்யுட்களும் தீர்மானித்திருக்கிறது. இப்பரிசுக்கான போட்டிகள் ஒவ்வொரு சிந்திரைப் புத்தாண்டுப் பிறப்புக்கு முன்னர் நடைபெறும். இப்போட்டியில் எவரும் கலந்து கொள்ளலாம்.

பாண்டியன் பரிசுபெறும் கவிதை முதன் முதலாகத் 'தினகரன்' வெளியாகும். இரண்டாவது பரிசுபெறும் கவிதையும், மன்றையவற்றுள் உயிதரம் உள்ளனவும் செய்யுட்கலந்து முத்திங்கட் புதுமைப் பா ஏடாகிய 'நோக்கின்' சிந்திரை இதழில் இடம்பெறும்.

இவ்வாண்டுப் போட்டிக்கூறிய கவிதைகள் பின்வரும் நிபந்தனைகளுக்கமைய இருக்க வேண்டும் என்று செய்யுட்களும் தேர்வித்த உள்ளது.

1. கம்பன் கவிதைத்தொடர் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன் கருத்தினைக் கவிப்பொருளாக்கிப் போட்டிக்கு அனுப்பும் கவிதைகளை அனுப்பவேண்டும். கவிதைத்தொடர் எந்தப் பாடல்தகிலிருந்து எப்பாவி லிருந்து எடுக்கப்பட்டதென்பது குறிக்கப்படவேண்டும்.

2. கவிதை முடிவுகள் எண்ணிக்கை மொத்தம் பத்துக்கூட குறையாமலும் இருபதுக்கு மேற்படாமலும் அமைதல் வேண்டும்.

3. கவிதையாசிரியர், விரும்பும் யாபினைக் கைக்கொள்ளலாம். இன்ன யாபிலே எழுதவேண்டும் என்ற வரையறை எதுவும் இல்லை.

தமிழ்க்கவிதைத் தொண்டு செய்யத்துடிக்கும் இளைஞர்களும், பாவுலகிற் புதிதாய்றும் அவாவுள்ள அனைவரும் 'பாண்டியன் பரிசு'கான கவிதைகளை எழுதி அனுப்பிப் போட்டியிற் கலந்துகொள்வார்களாக. கவிதைகள் 10-4-61 க்குப் பிந்தாமற் கிடைக்குமாறு, கேடலாளர் செய்யுட்களும், 1493 காலவீதி, பம்பலப்பிட்டி, என்ற முகவரிக்கு அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

போட்டிக் கவிதைகளைப் பரிசிலித்துத் தேர்வதற்கான குழு பின்வருவோரைக் கொண்டிருக்கும்.

1. புலவர் சிவன் கருணைய பாண்டியனார்.
2. தீரு. எஸ். இலட்சுமணன் (முசுமை யாளர், இந்திய வெளிநாட்டு வங்கி).
3. முருகையன்.

நடுவர்கள் தீப்பே முடிவானது பாண்டியன் பரிசாகிய பொற்பதக்கமும், இரண்டாம் பரிசாகிய வெள்ளிப் பதக்கமும், "நோக்கின்" ஒரு இதழினுடைய வெளியீட்டு விலாவிலே வழங்கப்படும்.

மேற்காணும் பொருள்பட அறிக்கை ஒன்று மாச்சுமாதம் 8-ஆம் திகதி தினகரனில் வெளிவந்தது. ஆயின் போதிய கவிதைகள் போட்டிக்கு வரவில்லை. எனவே இப்போட்டிக்கூறிய இறுதித் தேதியை நாங்கள் பின்போட்டுள்ளோம். போட்டியின் புதிய முடிவுநாள் 1-8-64 ஆகும்.

முதலாம் நிபந்தனையைப்பற்றிப் பலர் தப்பிப்பிரயங்கு கொண்டுள்ளனர். ஆதலின் அதைப்பற்றி ஒரு விளக்கம்.

சம்பன் கவிதைத்தொடர் ஒன்றை எடுக்கவேண்டும் என்கிறபொழுது, அத்தொடர்கள் ஒரு சொல்லாய்மையது மூன்று நான்கு சொற்களாலாயதாயிருந்தல் வேண்டும். இன்றேல் தனிச் சொல்லாயின் அது எவர்க்கும் பொதுவாயமைந்துவிடும். பின் அத்தொடர், இயற்றும் கவிதைக்குத் தலைப் பாயமைதல் வேண்டும். பாடும் பொருள் அந்தலைப்பின் பொருளை உட்பொருளாய்க் கொண்டிருந்தல் வேண்டும்; ஆயின் கம்பராமாயணப் பொருளாயிருந்தலாகாது. கவிதைத்தொடர் ஒன்றை எடுப்பதிலேயே கம்பராமாயணத்துக்குரியது என்று சொல்லக் கூடிய அளவில் அது உயர்ந்திருக்க வேண்டும். அத்தேர்விலும் கவிதையின் வாழ்வுள்ளது உதாரணமாகச் சுந்தரகாண்டத்தினுள் கடவுள் வாழ்த்தையெடுப்போம். 'வேறுபுறூற்ற வீக்கம்', 'அலங்கலிற் றேன்றும்', 'அலங்கலிற்றேன்றும் பொய்ம்மை' 'சலங்குவதேவரைக் கண்டால்?' 'மறைகளுக்கிறுதியாவா' இப்படிப் பல. பாடப்போதும் பொருள் கம்பராமாயணப் பொருளாக இருக்க வேண்டியதில்லை 'உதாரணமாக 'கலங்குவதேவரைக் கண்டால்?' என்றெடுத்து அச்சொற்றொடர் தரும் பொருளை மையமாக்கக் கொண்டு வேறு எந்தச் சந்தர்ப்பத்தை யுட்பற்றிப் பாடலாம். அது கம்பராமாயணத்தோடு இயைந்ததாக இருக்கவேண்டியதில்லை. கூடியவரையில் பாடல் இன்றைய அரசியல் சம்பந்தப்படாததாக இருந்தல் நலம்.

யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலையில், இறுவில் இ. இரத்தினம் அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது.